

El Papa va clausurar el Congrés Eucarístic Internacional a Budapest.

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P 3, 8-13)

Pelegrí al cor d'Europa

Francesc visita Budapest i Eslovàquia
en el seu 34è viatge internacional

P 24-27

Agustí Codinach

Parlem d'esport i valors
amb Rafa Yuste,
responsable de l'àrea
esportiva del Barça

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'N AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL-LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

El cor d'Europa

La carta encíclica *Slavorum apostoli* de sant Joan Pau II ens va recordar al seu moment la importància de l'evangelització que els germans sant Ciril i sant Metodi van portar a terme als pobles eslaus al segle IX. Van establir l'alfabet ciríl·lic per posar per escrit els textos per a la celebració de la fe en llengua paleoeslava. De seguida va ser acceptat i utilitzat per la societat. El papa Wojtyła els va proclamar patrons d'Europa. La seva vida i la seva missió de propagar l'Evangeli han nodrit les arrels cristianes del nostre continent. Gràcies a ells la fe va poder dibuixar el llegat espiritual i cultural que ha configurat la nostra societat.

El papa Francesc ha viatjat al cor d'Europa, a Hongria i Eslovàquia. Es tracta d'un viatge que té moltes connotacions i lectures possibles, però el més important és que ha estat un viatge apostòlic, un pelegrinatge, una trobada espiritual. Els catòlics d'aquests països han sofert persecució i martiri; i el que ara necessiten és que el Successor de Pere els confirmi en la fe.

Francesc ha utilitzat una imatge molt suggeridora: la creu, ben arrelada, amb els braços oberts per acollir l'altre. La identitat i l'obertura a la diversitat. No pot existir l'una sense l'altra. La nostra mentalitat postmoderna

tendeix a desdibuixar els extrems, la polaritat a la qual el Papa fa referència citant Romano Guardini. La complexitat no es pot resoldre de manera senzilla i reduccionista; sempre cal diàleg i comprensió de tots els factors en joc. Només partint del que som, podem enriquir-nos mútuament en la relació amb l'altre.

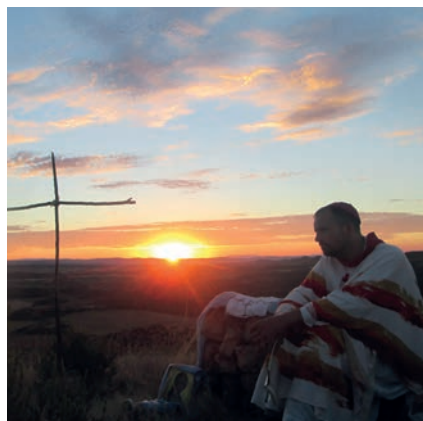
L'afany secularitzador de la nostra època s'ha trobat amb els pobles eslaus fidels a Crist. Ens mostren que la fe en Déu no és un menys ni una cosa passada de moda. Testimonien que la tasca iniciada per aquells dos germans al segle IX continua donant fruit. Es tracta d'un missatge molt actual, que ha travessat els segles de la història i que ha donat vigor i vitalitat a moltes generacions de cristians.

Les arrels cristianes dels països d'Europa de l'Est sembla que són més profundes i vitals que les nostres. La fe ha teixit una societat en la qual el cristianisme forma part fonamental de la vida comuna. Sempre hem estat disposats a abraçar l'altre, a acollir-lo, a ajudar-lo a integrar-se en la nostra cultura. Potser ara toca ser abraçats pels que tenen una fe ferma i forta; i així poder revitalitzar novament a casa nostra les arrels cristianes que hem deixat assecar.

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 15**
Vida eclesial
- 23**
Opinió
- 24**
Entrevista
- 28**
Carta dominical
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 35**
Societat
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

10 anys de ministeri episcopal del bisbe Novell

PÀGINA 18-19

36-37
Alarma social davant l'augment del preu de la llum

Nou curs de Vida Creixent

PÀGINA 20

Ignasi Ricart, In memoriam

PÀGINA 38

47 Sergi Garcia, coordinador del Servei de Prevenció del Suïcidi de la Fundació Ajuda i Esperança

La setmana en tuits

TONI HERVÁS
@TONIHERVAS

Director de Ràdio Estel

Comencem nou camí al panorama de mitjans en català. Acompanyarem Catalunya Ràdio i RAC1 en aquesta aventura de ràdio de servei, per tot el territori i Andorra. El llistó és molt alt. Treballarem intensament. #ConnectatsATu

JOAN VILA I BOIX
@JVILABOIX

Crític d'art

A poc a poc anem digitalitzant tot l'arxiu de Joan Vila-Grau

LLUÍS SERGI SARRI CAMARGO
@SERGISARRI

Analista de dades

He vist al telenotícies que han enviat una periodista a casa del bisbe Novell esperant que sortís de bon matí per agafar declaracions. Ell ha sortit a córrer i han esperat de nou

que tornés per demanar-li declaracions. No era Antena 3, ni Tele 5, ni la Sexta. Era TV3

YVONNE GRILEY
@YVONNEGRILEY

Directora general d'Afers Religiosos
Agraïm i encoratgem la tasca iniciada per l'equip de la Càtedra de Llibertat religiosa i de consciència Blanquerna, promoguda per Afers Religiosos

FRANCESC XAVIER BISBAL
@BISBALTALLO

Rector de Santa Maria i Sagrada Família d'Igualada

Una recomanació. La setmana passada vaig quedar impressionat dels mosaics que el jesuïta Marko Ivan Rupnik ha fet al santuari de la Cova de Sant Ignasi de Manresa. Representen moments de la història de la salvació, seguint els exercicis ignasians

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Respecte i diàleg

El cardenal Joan Josep Omella va assegurar el 13 de setembre, primer dia de la nova temporada, que la renúncia de Xavier Novell com a bisbe de Solsona havia estat «una sorpresa per a tothom, començant per la seva família i el poble de Déu». En una entrevista al programa *El matí* amb Pol Marsà, l'arquebisbe de Barcelona va lamentar que «sovint es busca la morbositat a la televisió i a la ràdio, que entren massa en la intimitat de les persones». En aquesta línia, va demanar «respecte» per la persona i «paciència sobre el que poden ser les raons» de Novell per renunciar.

En un altre moment, el també president de la Conferència Episcopal Espanyola va defensar el diàleg «en la política, a la societat i també en l'Església». Igualment va recordar que manté «reunions amb dirigents polítics», alhora que va recordar la importància «d'escolltar l'altre i saber perdre», perquè el qui hi ha davant «pot tenir també les seves raons». Aquesta entrevista va tenir una gran repercussió en mitjans escrits i audiovisuals.

Zoom

EDUARD BRUFAU

L'11 de setembre passat va fer 20 anys dels terribles atemptats islamistes als Estats Units, que van provocar gairebé 3.000 morts. L'acte de record per les víctimes va comptar amb la presència del president Joe Biden i dels seus antecessors en el càrrec, Barack Obama i George Bush. Trump, en canvi, va ser el gran absent.

L'efemèride de la setmana

28 de setembre del 1975:
al Vaticà, el papa Pau VI canonitza el dominic extremeny Joan Macias.

PUNT DE VISTA

En defensa del bisbe Novell

ÀNGEL MIRET
Advocat

He parlat amb el bisbe emèrit Novell dues vegades, sempre per motius de feina, com a responsable que vaig ser, fins a l'any 2020, de l'acollida de persones refugiades a la Generalitat, i pel que fa a aquesta qüestió puc dir que la seva postura va ser generosa i oberta a l'acolliment fraternal d'aquest col·lectiu. Recentment, el bisbe Novell ha decidit deixar la seva responsabilitat eclesial, i sobre aquest fet i els motius que li han fet prendre aquesta decisió no tinc res a dir-hi. És una qüestió que correspon a la seva consciència. No he de dir res tampoc sobre la gestió feta al bisbat de Solsona, més o menys encertada, perquè no la conec, ni sobre la seva manera d'entendre la doctrina de l'Església perquè no és d'això al que ara em vull referir.

La cruel investida que ha patit

ell, i aprofitant-ho, l'Església en el seu conjunt, em sembla lamentable i abusiva. I el que és més trist, atac sofert no solament pels que ja ho tenen per costum, sovint de forma grollera i demagògica, sinó també per persones pertanyents a l'Església que l'han criticat d'una manera ferotge. Algunes d'aquestes persones, en escoltar-les, fa la impressió que parlen com a representants del papa Francesc, condemnant el bisbe de manera grandiloqüent i superba, qualificant-lo, fins i tot, de desequilibrat i de malalt mental. Potser creuen que fan un favor a l'Església allunyant-ne totes aquelles que no pensen com elles? No era d'això, entre d'altres imputacions, del que l'acusaven? O potser es revengen de ves a saber quins greuges o quins comptes pendents? Quanta rancúnia acumulada!

El bisbe deu haver fet coses bé i altres malament, com tothom, però davant d'una decisió difícil i, sens dubte, traumàtica, mereix respecte, sobretot per part dels qui formem part de l'Església de Jesús.

Abans de jutjar amb tanta duresa, tots plegats hauríem de recordar allò de «Qui estigui lliure de culpa que llenci la primera pedra».

Demano a aquests jutges inflexibles que deixin caure les pedres que tenen a punt per llençar i que preguin pel bisbe Novell.

**La cruel investida
que ha patit ell,
i aprofitant-ho,
l'Església en el seu
conjunt, em sembla
lamentable i abusiva**

P. JOSEP MIQUEL BAUSSET
Monjo de Montserrat

DES DEL MONESTIR

L'abat del mil·lenari

Amb l'elecció de l'abat Manel Gasch, Montserrat inicia una nova etapa en la seva història, gairebé mil·lenària.

L'elecció d'un nou abat, com deia el subsecretari del Sínode dels Bisbes, mossèn Luis Marín, en relació amb aquesta assemblea, «no és parlamentarisme ni confrontació, sinó discerniment en l'Esperit i corresponsabilitat d'acord amb el carisma de cadascú». Per això, en l'elecció abacial, hi ha (com en la crida que Déu fa als profetes), el misteri del «per què jo?» El nou abat pot fer ben seva la pregària de Michel Quoist: «Per què jo, per què m'has escollit? Però confiant en Déu i en els germans de comunitat que l'han escollit, pot dir: «Tu m'has agafat i estic segur de tu».»

La crida et fa dir: «Senyor, m'has

atrapat i no he pogut resistir-te. M'has aconseguit. Has guanyat tu. I llavors has posat damunt meu el teu esguard d'amor. En un instant m'has atès, foren escombrats els meus dubtes, perquè t'he reconegut sense veure't, t'he entès sense oir-te, t'he sentit sense tocar-te.» I és que, com continua aquesta pregària de Quoist, el nou abat de Montserrat, «marcat amb el foc del teu amor», pot dir: «Ja no podré oblidar-te.»

El P. Manel ha de portar a la societat catalana el missatge d'esperança

**El P. Manel ha de portar
a la societat catalana
el missatge d'esperança
que podem aportar
els monjos**

rança que podem aportar els monjos, i que com deia Thomas Merton, «no consisteix a haver de buscar el teu camí a través de la jungla de paraules i problemes que avui envolten Déu», sinó a descobrir que «Déu t'estima, ho entenguis o no, que és present en tu, que vius en tu, que et crida, et salva i t'ofereix un coneixement i una llum que no té comparació amb res del que hgis trobat als llibres o escoltat als sermons». I és que el contemplatiu, com diu Merton, «no té res a dir-te, sinó animar-te i assegurar-te que si t'atreveixes a penetrar en el teu propi silenci, a caminar en la solitud del teu propi cor i a arriscar el compartir aquesta soledat, arribaràs a trobar la llum i la capacitat per entendre el que hi ha més enllà de tot el que es pot dir o explicar».

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Escurcem distàncies

Aquest diumenge celebrem la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat en la qual el papa Francesc ens proposa un lema suggeridor: «Cap a un *nosaltres* cada vegada més gran.»

En aquesta Jornada ens centrem en aquells que arriben a casa nostra tot l'any forçats per circumstàncies diverses. La sensibilitat cristiana ens empeny a acollir-los, a oferir-los aliment, un sostre i el nostre escalf. Però si meditem bé les paraules que ha triat el Papa, hi trobarem un repte, un gran desig, que el Papa ja ens avançava en la carta encíclica *Fratelli tutti* quan deia: «Tant de bo que al final ja no hi hagi “els altres”, sinó tan sols un “nosaltres”» (FT 35).

Si repassem una mica la gramàtica, veurem que quan diem «els altres», ens referim a una tercera persona plural, a persones que no són a prop nostre o amb nosaltres, persones entre les quals hi ha una certa distància. En canvi, quan diem «nosaltres», que és gramaticalment la primera persona plural, expressem una pluralitat d'individus que tenim ben a prop, amb nosaltres. Després d'aquesta anàlisi tan senzilla entenem el desig del Sant Pare: escurçar distàncies.

Fer que ells (els migrants, els marginats, aquells que habiten les perifèries existencials) esdevinguin «nosaltres» depèn de nosaltres, depèn que els fem propers i els incloguem en la nostra comunitat d'una manera real.

L'Església de Barcelona és cada dia una comunitat més diversa, formada per persones amb multitud d'orígens, de sensibilitats, de llengües i de refe-

rències culturals, una riquesa amb risc de no reconèixer-la i de subestimar-la. Ens cal, a la llum de l'Esperit Sant, un diàleg i un intercanvi que ajudi a fer possible la comunió entre persones diverses.

A l'Església i, per extensió, a tota la societat, és important construir ponts per superar els murs que ens separen, murs que sovint són invisibles, però que perpetuen la marginació d'alguns membres de la comunitat que mai sentim que formen part d'un «nosaltres». La gran família que és l'Església, amb l'ajuda de Déu, vol ser un agent de comunió, un testimoni del fet que és possible viure l'encontre amb els que són diferents. L'Església és una família universal.

Estem iniciant ara un procés de remodelació diocesana en comunitats pastorals que ens ha de portar a treballar més cohesionadament entre paròquies veïnes per tal de fer-les més missioneres. Cal fer-ho sinodalment, és a dir, en comunió, amb la participació dels laics, dels consagrats i dels ministres ordenats. Caldrà també tenir molt present l'opinió dels vinguts d'altres terres. Units, treballant en equip i sota el guiatge de l'Esperit Sant podrem potenciar la dimensió maternal i evangelitzadora de l'Església barcelonina.

Benvolguts germans i germanes, fem nostre el desig del papa Francesc de caminar junts cap a un *nosaltres* cada vegada més gran, assegurant que ningú en quedi exclòs. Transformem les «fronteres» en llocs d'intercanvi i de trobada.

Viatge espiritual de Francesc a Budapest i Eslovàquia

**El Papa presenta una Església acollidora
i esperançada**

El Papa va clausurar el Congrés Eucarístic Internacional.

PAPA FRANCESC
«No ens acontentem amb poc, no ens resignem a una fe que viu de ritu i de repeticions, obrim-nos a la novetat escandalosa de Déu crucificat i ressuscitat»

El diumenge 12 de setembre, el Papa va iniciar el viatge número 34 del seu pontificat, que el va dur a Budapest i Eslovàquia. Qualificat pel Vaticà com un «viatge espiritual», Francesc va arribar a la capital hongaresa, Budapest, per clausurar el 52è Congrés Eucarístic Internacional.

A l'eucaristia conclusiva, el Pontífex recordava que no n'hi ha prou amb l'admiració per Jesús, sinó que cal passar a la «imitació de Jesús», i plantejava respondre a la pregunta de «Qui és Jesús per a nosaltres?» de manera personal.

Francesc també advertia sobre els diferents tipus de messianismes i alertava sobre els possibles efectes desconcertants de l'anunci de Jesús. Segons el Papa, davant la proposta de Jesús, que inclou la creu i el dolor, «l'home es rebel·la». Per això, subratllava que el camí cristià no és una recerca de l'èxit, sinó que «comença amb un pas enrere, amb un descendentament alliberador, amb treure's un mateix del centre de la vida. (...) No ens hem d'acontentar amb poc, no ens hem de resignar a una fe que viu de ritus i de repeticions, cal que ens obrim a la novetat escandalosa de Déu crucificat i ressuscitat, Pa partit per

donar vida al món».

Després d'aquesta visita d'unes set hores, el Papa es traslladava a Eslovàquia, on presidia la Divina Litúrgia bizantina de sant Joan Crisòstom a Bratislava. A l'homília, Francesc subratllava que de la creu, instrument de mort, va venir la vida. En aquest sentit, constatava que «correm el risc de no acceptar la lògica de la creu».

És així com convidava a mirar el crucificat i obrir-li el cor, deixar-se sorprendre per les seves nafres obertes i emocionar-se davant del seu amor per la humanitat. El Pontífex demanava, a més, que no es reduís la creu a «un objecte de devoció, i encara menys a un símbol polític, a un signe d'importància religiosa i social».

El Papa va aprofitar l'ocasió per recordar els màrtirs, «que van testimoniar l'amor de Crist en temps molt difícils d'aquesta nació, quan tot aconsellava callar, protegir-se, no professar la fe». I va encoratjar a seguir el testimoni de les «persones humils, senzilles, que van donar la vida estimant fins a l'extrem. Ells són els nostres herois, els herois de la quotidianitat, i les seves vides són les que canvien la història».

Francesc va visitar el cor d'Europa.

Testimonis de fraternitat

Francesc es va reunir a Budapest i a Bratislava amb els bisbes i el clergat local, respectivament. Als bisbes hongaresos, davant de l'experiència de llibertat i els canvis socials, els demanava ser «testimonis i anunciadors de la Bona Notícia, propagadors de l'alegria, propers als sacerdots i religiosos amb un cor paternal, exercitant l'art de l'escolta». Concretament, els encoratjava a ser «testimonis de la fraternitat», a ser «constructors d'esperança i a tenir paraules d'alè».

En una trobada a la catedral de Sant Martí de Bratislava amb els bisbes, sacerdots, religiosos i religioses, seminaristes i catequistes d'Eslovàquia, Francesc els deia que cal una Església que camini unida, sense caure en la temptació de la magnificència ni la grandesa humana: «El centre de l'Església no és l'Església! Sortim de la preocupació excessiva per nosaltres mateixos, per les nostres estructures, per com ens mira la societat. Apro-

PAPA FRANCESC
«¿Hem perdut els cristians una mica del nostre zel per la predicació de l'Evangelí i pel testimoni profètic?»

«No hi haurà una alba en la qual perduri la fraternitat si abans no s'han compartit i dissipat les fosques de la nit»

fundim en la vida real de la gent i preguntem-nos quines són les seves necessitats i les expectatives espirituals del nostre poble? i què s'espera de l'Església?»

Per respondre a aquestes preguntes, el Papa proposava tres claus: llibertat, creativitat i diàleg. Així, exhortava a «no tenir por de formar les persones en una relació madura i lliure amb Déu. L'Església de Crist no vol dominar les consciències i ocupar els espais, vol ser una "font" d'esperança en la vida de les persones».

Sobre la creativitat, sostenia que «l'alegria de l'Evangelí sempre és Crist, però les senderes perquè aquesta bona notícia pugui obrir-se camí en el temps i en la història són diverses. No serveix lamentar-se, atrinxerar-se en un catolicisme defensiu, jutjar i acusar el món».

Pel que fa al diàleg, per a Francesc és essencial «una Església que sàpiga dialogar amb el món, amb el qual confessa Crist sense que sigui "dels nostres", amb qui viu la fatiga d'una recerca religiosa, també amb el que no creu».

Missatges de pau

L'agenda papal també va contemplar trobades ecumèniques. Una d'elles tenia lloc al Museu de Belles Arts de Budapest, en la qual van participar el Consell Ecumènic de les Esglésies i representants de la comunitat jueva.

Francesc lamentava que «cada vegada que s'ha tingut la temptació d'absorbir l'altre no s'ha construït, sinó que s'ha destruït; igualment quan se l'ha volgut marginar en un gueto, en comptes d'integrar-lo». Per això cridava a «promoure junts una educació per a la fraternitat» i exhortava a «"apagar" l'amenaça de l'antisemitisme, que encara serpenteja per Europa i en altres llocs».

Segons el Pontífex, «no podem continuar vivint en la sospita i en la ignorància, distants i dividits. (...) Que ningú no pugui dir que de la boca dels homes de Déu, en surten paraules de divisió, sinó només missatges d'obertura i de pau».

Una segona trobada ecumènica es va desenvolupar a la nunciatura de Bratislava, també amb el Consell Ecumènic de les Esglésies. En

aquesta ocasió, Francesc destacava els nous temps que viu Eslovàquia: «Ara compartiu una experiència similar de creixement en la qual esteu arribant a descobrir que és bonic, però també difícil, viure la vostra fe en llibertat.»

I advertia sobre el perill de caure en una «esclavitud interior». Per això, formulava algunes preguntes: «Hem perdut els cristians una mica de zel per la predicació de l'Evangeli i pel testimoni profètic? La veritat de l'Evangeli ens fa lliures?»

Francesc va posar en relleu que és impossible esperar una Europa influenciada per l'Evangeli si els cristians no estan units entre ells. I oferia dos suggeriments per ajudar a renovar la llibertat i la fe dels cristians eslovacs: la contemplació i l'acció.

Condemna de l'antisemitisme

Un dels moments més destacats del viatge papal va tenir lloc a la plaça Rybné Námestie de Bratislava, on Francesc era rebut pel president de la Unió Central de les Comunitats Religioses Jueves de la república eslovaca.

«Aquí», deia el Bisbe de Roma, «el nom de Déu va ser deshonrat, perquè la pitjor blasfèmia que se li pot causar és la de fer-lo servir per als propis fins, més que per respectar i estimar els altres. Aquí, davant la història del poble jueu, marcada per aquest greuge tràgic i indescriptible, ens avergonyim d'admetre-ho: quants cops el nom inefable de l'Altíssim ha estat emprat per dur a terme accions que per la seva manca d'humanitat resulten inenarrables!».

Al memorial de la Xoà, el Papa proclamava que el dolor dels jueus és el dolor de tots: «La memòria no pot i no ha de deixar lloc a l'oblit, perquè no hi haurà una alba en la qual perduri la fraternitat si abans no s'han compartit i dissipat les foscos de la nit.»

El Papa constata que «els ídols del poder i dels diners s'imposen sobre la dignitat de l'home, de la indiferència que fixa la mirada cap a una altra banda, de les manipulacions que instrumentalitzen la religió, i en fan una qüestió de supremacia o la redueixen a la irrellevància. I també és amagar la imatge de Déu l'oblit del passat, la

Un moment de la Divina Litúrgia de sant Joan Crisòstom.

ignorància que ho justifica tot, la ràbia i l'odi».

Com en altres ocasions, Francesc subratllava la condemna de tota violència, de tota forma d'antisemitisme i l'esforç perquè la imatge de Déu en la persona humana no sigui profanada.

«L'Església és casa vostra»

Si la trobada amb la comunitat jueva va ser especialment ressenyable, també cal destacar la visita del Papa al barri Lunik IX de Kosice (Eslovàquia), on viuen amuntegades prop de 4.500 persones d'ètnia gitana.

«Ningú a l'Església no ha de sentir-se fora de lloc o deixat de banda», insistia el Pontífex, i definia l'Església com «una família de germans i germanes amb el mateix Pare, que ens va donar Jesús com a germà, perquè compreguéssim com estima la fraternitat». Per això, proclamava: «Sentiu-vos sempre a casa dins l'Església i mai no tingueu por de ser aquí. L'Església és casa vostra. Que ningú no us deixi, a vosaltres o a qualsevol altra persona, fora de l'Església!»

El Bisbe de Roma subratllava que no es pot encasellar les persones i que cal reconèixer que cada persona porta en ella la bellesa inesborrable de fill de Déu.

Per al Papa, «els judicis i prejudicis només augmenten les distàncies. Conflictes i paraules fortes no hi ajuden. Marginar les persones no resol res. (...) El camí per a una convivència pacífica és la integració. És un procés orgànic, lent i vital que s'inicia amb un coneixement recíproc».

Francesc demanava sortir a l'encontre «de qui està marginat» perquè això suposa «sortir a l'encontre de Jesús. Ell us espera allà on hi ha fragilitat, no comoditat; on hi ha servei, no poder; on és possible encarnar-se, no cercar sentir-se satisfets».

Com és habitual en els viatges papals, també va haver-hi espai per als joves, amb els quals Francesc es va trobar a l'estadi Lokomotiva de Kosice (Eslovàquia).

El Papa els comentava que «l'amor és el somni més gran de la vida, però no és un somni de baix cost. És bonic, però no és fàcil, com

El Pontífex va visitar el Centre Betlem que gestionen les Missioneres de la Caritat a Bratislava.

PAPA FRANCESC
«Jesús us espera allà on hi ha fragilitat, no comoditat; on hi ha servei, no poder; on és possible encarnar-se, no buscar sentir-se satisfets»

«L'amor és el somni més gran de la vida, però no és un somni de baix cost. És bonic, però no és fàcil»

totes les coses grans a la vida. (...) L'amor no és tenir-ho tot i ràpid, no respon a la lògica d'un producte d'un sol ús. L'amor és fidelitat, do, responsabilitat».

Francesc va demanar als joves que somiessin «amb una bellesa que vagi més enllà de l'aparença, més enllà de les tendències de la moda» i els va recordar la importància de no oblidar les arrels.

Un altre missatge del Papa als joves va ser que el Pare «ens aça en cada situació, ens perdona cada pecat. (...) No veu uns pecadors a qui etiquetar, sinó uns fills a qui estimar».

I també: «Deixem-nos abraçar per Jesús. Perquè quan abracem Jesús tornem a abraçar l'esperança.»

En la seva visita al cor d'Europa, el Papa va destacar en els discursos davant les diferents autoritats que el continent ha de distingir-se per la solidaritat: «Fraternitat és el que ens cal per promoure una integració cada vegada més necessària. Aquesta és urgent ara, en un moment en el qual, després de mesos duríssims de pandèmia, es planteja, i amb moltes dificultats, una reactivació econòmica anhelada, afavo-

rida pels plans de recuperació de la Unió Europea.»

Maria com a model

En el tancament de la visita apostòlica, el Papa va presidir dimecres 15 la missa des del santuari de Sastin, a Bratislava.

Francesc hi va proposar Maria com a model d'una fe en camí i va destacar tres característiques de la fe: el camí, la profecia i la compassió.

En l'homilia, va demanar als fidels eslovacs que s'obriessin «a una fe que es fa compassió, que es fa comunió de vida amb el qui està ferit, pateix i està obligat a carregar creus pesades. Una fe que no es queda en el que és abstracte, sinó que penetra en la carn i ens fa solidaris amb qui passa necessitat. Aquesta fe, amb l'estil de Déu, humilment i sense clams, alleuja el dolor del món i rega els solcs de la història amb la salvació.»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Cridats a ser immaculats

La festa de la Nativitat de Maria és un record entranyable que la mare de Jesús va ser un ésser humà com tota la resta i, tot i això, única en la seva relació amb el misteri de Déu U i Tri. És convicció de l'Església que ella va rebre el do de ser immaculada des de la seva concepció. Moltes vegades he mirat d'imaginar com seria una nena sense egoïsmes, sense orgull ni supèrbia, sense enveges... Una jove alegre i senzillament oberta als altres. Interiorment plena de llum, constantment dòcil a l'Esperit Sant, sense oposar-li mai resistències provinents d'una autodefensa malentesa. Aquesta «immaculadesa» era la millor preparació per acollir el Fill de Déu dins d'ella i educar-lo com a nen i jove. I segur que sant Josep devia estar en la mateixa longitud d'ona perquè era imprescindible.

I nosaltres? Tota la resta de les persones tenim una tasca i una crida: arribar a ser immaculats. Com Maria Magdalena —de la qual Jesús va expulsar «7 dimonis»—, abandonant tota forma de domini sobre els altres i submissió malsanes per arribar a establir relacions humanes respectuoses, benivolents, i assolir la plenitud de la puresa de cor. Aquesta immaculadesa és necessària per viure el Cel, la vida sobrenatural que Crist fa possible per a nosaltres, començant ja des d'aquí. La docilitat a l'Esperit Sant, la disponibilitat per seguir els seus plans sense arrelaments ni covardies, porta a la llibertat i l'alegria. Aquesta és la santedat a la qual tots som cridats, i que es dona no de manera individual, sinó «en família», en comunitat, els uns al costat dels altres ajudant-nos amb paciència.

Maria de Natzaret, la nostra Mare, ens acompanya en els esforços diaris per obrir-nos al do de l'amor de Déu que ens fa caminar cap a aquest ser transparents i immaculats.

LETICIA SOBERÓN

Cada dia és una nova oportunitat per aprendre

Gestionant capacitats
www.emiser.es - 938 46 61 11 - emiser@emiser.es

SABER ESCOLTAR

Amor i respecte al proïsme

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Pedro Trevijano ha publicat, recentment, un article sobre el fonament dels drets humans. Com que l'escrit és interessant, serà bo que em serveixi de guia. Una primera afirmació és que «l'actitud d'amor i respecte al proïsme és totalment bàsica en el cristianisme». L'Antic Testament ens ofereix el decàleg i el Nou aprofundeix, com a element fonamental, en l'amor als altres. El magisteri de l'Església s'ha referit, en diverses ocasions, als drets humans. A més, tenim una sèrie de responsabilitats en els diversos camps de la nostra actuació, cosa que no podem eludir. La nostra fe mira també cap als altres.

«L'Església catòlica no pot romandre indiferent ni en el camp de la política.» No vol imposar estructures ni normes jurídiques a la societat

civil, però ha de vetllar perquè les normes s'inspirin en els drets humans. La pau demana el respecte als drets humans.

L'escriptor recorda que la Constitució Espanyola de l'any 1975 protegeix els drets humans de tot ciutadà. El dia 10 de desembre del 1948 aparegué la Declaració Universal dels Drets Humans. Havia acabat la segona guerra mundial i els mandataris estigueren d'acord a publicar dita declaració. Quin era el fonament d'aquests drets?: el dret natural, que per als creients només pot ser Déu. Tanmateix, els drets humans han passat més enllà i, contradient els del 1948, s'han obert pas uns nous drets humans que són relativistes, resultat d'eleccions lliures de l'individu i el poble

sobirà. Hauria caducat l'existència de regles generals vàlides per a tothom. A més: existeix una veritat objectiva? Si l'acceptem, hi ha una colla de valors intocables (la llibertat, la vida, la justícia, l'amor i la pau), si no hi és, tot és opinable.

Aquesta segona actitud ha desenvolupat el positivisme, el marxisme i la lluita de sexes... Així es perden els punts de referència i s'obre una sèrie d'aberracions en un món que no té fre. Recordem el mandat de Crist: «Sense mi no podeu fer res» (Jn 15,6).

L'actitud d'amor i respecte al proïsme és totalment bàsica en el cristianisme

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanyà
ynaraja@gmail.com

No escric opinions pel que fa a les «misses televisives» perquè així m'estalvio judicis severos. El que m'inquieta d'avui dia és la disminució d'inquietuds. Hi ha iniciatives i publicacions, però no desvetllaments, somnis ni desassossecs. Vivim una calma tèbia espiritual.

No soc dels que creuen que qualsevol temps passat va ser millor, però afegeixo que recordar el passat és un bon aprenentatge per a la vida d'avui. Se m'ha acudit anotar inquietuds del meu món clerical, que no va ser mai cap satisfacció burgesa del *dolce far niente*.

No he aconseguit res d'extraordinari, ni he estat redactor en cap de cap setmanari, ni fundador, dues il·lusions que enlluernaven qualsevol sacerdot. He conegut inquietuds

A PROPÒSIT DE...

Inquietuds del petit món

que avui se sembraven, demà germinaven i que demà passat desapareixien. Aquest petit espai del qual dispo no em permet ni tan sols un assaig breu.

Als meu inicis sacerdotals, es van posar de moda cançons religioses a l'estil dels *chansonniers* francesos, per exemple Georges Brassens. La resposta cristiana va ser el pare Aimé Duval o el pare Cocagnac. Simultàniament, van florir els moviments d'espiritualitat matrimonial. Escolteu aquests autors.

Després va sorprendre la figura del papa Joan Pau II, aparentment

populatxera, comparada amb la de l'insigne Pius XII, i de seguida ens va sorprendre la seva aguda visió i propòsit d'*aggiornamento*. El Concili el va potenciar. Escolteu *Victòria*.

L'entusiasme no s'havia apagat quan va brotar l'obstinació del compromís cristià. Es coneixia amb la paraula francesa *engagement*. Escolteu cançons emblemàtiques arribades de lluny com *Preguntitas sobre Dios* o el *Cristo de Palacagüina*.

Amb certa evidència, cal reconèixer que els mons intel·lectuals es van inclinar cap a «la mort de Déu». Dietrich Bonhoeffer era el Pontífex i el *Honest to God* de John Robinson el seu catecisme.

Com bolets van aparèixer els Cursets de Cristiandat. Canteu *De colores*.

Avui són els sinodes, temo que sense responsabilitat sinodal conscient.

Recordar el passat és un bon aprenentatge per a la vida d'avui

Vida eclesial

Aquesta setmana coneixem el nou abat de Montserrat, Teresa Valero analitza el ministeri episcopal de Xavier Novell, presentem la Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència de Catalunya i ens apropem al drama de l'Afganistan

Sant Feliu de Llobregat

Manel Gasch, nascut a Barcelona fa 51 anys, és llicenciat en Dret i Teologia

L'abat del Montserrat del futur

CARME MUNTÉ MARGALEF

Redacció

Fotos: Òscar Bardají / Abadia de Montserrat

D'ençà que es va fer pública l'elecció del pare Manel Gasch i Hurios com a nou abat de Montserrat, el dimecres 15 de setembre, hi havia molta expectació per escoltar les seves primeres paraules, cosa que va arribar al cap de només unes hores, durant l'ofici de vespres de la comunitat benedictina.

El nou abat, que va presidir la pregària, va manifestar la voluntat de treballar «per tal que el monestir i el santuari de Montserrat continuïn fidels a la seva missió de presentar Jesucrist i el seu evangeli a la societat i al món, perquè creiem que en ell hi ha la font de la vida i de felicitat». «Sé —va afegir— que aquesta tasca necessita la pregària i el suport de tots els qui estimeu, visiteu i col·laboreu amb Montserrat, especialment els nostres escolans, també pels treballadors, pels oblats i pels confreres.»

Nascut a Barcelona fa 51 anys i llicenciat en Dret i Teologia, el 1996 va ingressar al monestir, on va fer la professió monàstica simple el 5 de setembre del 1998 i la solemne el 3 de febrer del 2002. El 23 de juny del 2011 va ser ordenat sacerdot. Del 2005 al 2010, va ser prefecte de l'Escolania de Montserrat, i des del 2011 fins a l'actualitat ha estat el majordom-administrador del monestir.

Manel Gasch substitueix el pare Josep Maria Soler, per qui va tenir paraules d'agraïment: «Allarg de vint-i-un anys ha guiat la nostra

«Treballaré per tal que Montserrat continuï fidel a la missió de presentar Jesucrist i el seu evangeli a la societat i al món»

Pare Manel Gasch i Hurios.

comunitat amb esperit de saviesa i generositat. Li demano que ell, que porta Montserrat al cor i al cap, no deixi de pregar per nosaltres.»

Durant la pregària de vespres, el P. Gasch va saludar els pelegrins i els que segueixen la pregària a través de mitjans de comunicació com Ràdio Estel; «moltes maneres diverses de creuar els llindars de la casa del Senyor, de la casa de Santa Maria de Montserrat que Déu ens ha confiat a la comunitat de monjos benedictins, des de la qual voldríem acollir tothom, perquè la casa de Déu ha de ser la casa de tots».

El Montserrat del futur

L'elecció de Manel Gasch es va fer en una reunió capitular a la qual van assistir els monjos professors solemnes de la comunitat, presidits pel P. Guillermo Arboleda,

abat president de la Congregació Benedictina Sublacense Cassinesa, que el va confirmar en el càrrec.

En ser escollit, P. Gasch va manifestar que posa «el futur de la nostra comunitat i d'aquest abadiat als peus de la Moreneta, juntament amb la terra de Catalunya, de la qual és la patrona», a la vegada que va recordar «la importància del ministeri d'intercessió de la comunitat monàstica de Montserrat a favor de l'Església i del món».

El P. Gasch va destacar «el repte de la celebració del proper mil·lenari de la fundació del monestir, l'any 2025, com una oportunitat d'apropar Montserrat i la vida monàstica a la nostra societat actual; un mil·lenari que ha de ser un punt de partida per al Montserrat del futur»; i també va demanar que se'l tingui present en les pregàries en el seu nou servei abacial.

Bernat Juliol: «Els reptes de futur són molts»

D'altra banda, en declaracions a Ràdio Estel, el P. Bernat Juliol, portaveu del monestir de Montserrat, va comentar que «l'elecció d'un abat per a una comunitat monàstica és un motiu de joia». De ben segur, va afegir, «serà una etapa de reptes de futur, una eta-

pa on es planteja el mil·lenari del monestir com un nou punt de projecció de Montserrat cap al futur; el Montserrat del segle XXI i, podríem dir, el Montserrat del segon mil·lenari. Un futur ple de reptes, apassionant i de donar a conèixer la vida monàstica a la societat».

I encara va afegir: «Els reptes de futur són molts. En primer lloc, com a monestir, hem de donar a conèixer la vida monàstica a la societat actual; transmetre que té sentit una vida monàstica, de pregària, d'intercessió per als altres. Aquest és el repte més important que tenim com a comunitat, però alhora també hem de posar sota la nostra intercessió Catalunya, el nostre país, i el mil·lenari, que serà un moment fort de la vida de la comunitat.»

«El pare Manel, que té una trajectòria de profunda espiritualitat, és un home de Déu que portarà la comunitat guiada per l'Esperit Sant», va posar en relleu el portaveu de Montserrat.

És el nou abat qui ha d'organitzar la data de la benedicció abacial. «Per tant —va concloure Juliol—, d'aquí a uns dies, quan el pare Manel Gasch hagi pogut fer les gestions oportunes, ja es podrà donar a conèixer la data de la benedicció abacial.»

El nou abat va presidir l'ofici de vespres del 15 de setembre.

10 anys de ministeri episcopal del bisbe Xavier Novell

«I vosaltres, qui dieu que soc jo?» (Mc 8,29)

Aquests dies en què les xarxes s'han omplert d'hipòtesis i, tristament també, de judicis al voltant de la renúncia del bisbe Xavier, cal agrair que *Catalunya Cristiana* vulgui dedicar un article a fer un recull agraït del que han estat tots aquests anys de servei a l'Església de Solsona.

«I vosaltres, qui dieu que soc jo?» Realment, qui pot parlar del que som és la gent que ha intimat amb nosaltres, que ha compartit el camí de la nostra vida, amb qui hem patit, plorat, rigut...; aquests són els que ens coneixen en veritat, aquests són els que ploren amb nosaltres quan caiem.

Som molts els afortunats d'haver compartit camí amb el bisbe Xavier: els nens a les Catecolònies, a l'«oratori dels nens petits»; els joves que ha acompanyat a les rutes i tantes activitats; els seminaristes, per qui ha estat un pare; els Fratellos, pels qui tenia un afecte especial; els mossens grans i els més joves; els laics i treballadors apostòlics, per qui tant ha apostat; els malalts, físics o espirituals; els Goumiers... Som molts els qui hem pogut trobar en ell un pastor, un mestre, un pare i un germà. I, per això, ara el plorem i ja l'enyorem.

Començava el seu pontificat amb l'ordenació episcopal el 12 de desembre del 2010. Les paraules que ens va adreçar al final de la cerimònia van ser el preludi del que serien aquests deu anys de pontificat: «Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta una terra de sants.» Així ha estat, la nova evangelització ha estat l'eix central de tota la seva acció pastoral amb un únic fi: intentar que les parròquies poguessin ser realment comunitats evangelitzades i evangelitzadores.

En aquests moments en què encara perdura l'impacte inicial de la seva renúncia, és oportú recordar quins

són els passos que han portat el bisbat de Solsona a ser el que és: una diòcesi que, amb les seves llums i ombres, intenta ser missionera.

El 12 d'octubre del 2012 es presentava el nou Pla Pastoral diocesà, eminentment evangelitzador i del qual el bisbe Xavier va dir que seria l'únic que faria durant el seu pontificat, així ha estat. Aquest Pla podríem dir que va ser profètic i que el bisbe Xavier es va avançar als signes dels temps, ja que algunes de les intuïcions que conté es poden trobar un any més tard en l'*Evangelii gaudium* del papa Francesc.

Al mateix temps que es presentava el Pla Pastoral, a la diòcesi ja feia uns anys (2010) que en algunes parròquies es duïen a terme els sopars Alpha: un mètode de primer anunci que ha estat i és motor de canvi en moltes parròquies que volen esdevenir missioneres.

El bisbe Xavier Novell presidint una eucaristia durant un Raid Goum.

Som molts els qui hem pogut trobar en ell un pastor, un mestre, un pare i un germà. I, per això, ara el plorem i ja l'enyorem

Però... i després del primer anunci, què? Aquesta pregunta va portar un grupet de la diòcesi a la parròquia de Sant Eustorgio de Milà, seu de les cèl·lules parroquials d'evangelització, allà vam descobrir que les parròquies missioneres estaven formades per grups petits de discipulat. Aquesta descoberta va portar al naixement de petits grups de fe a diferents parròquies.

Teníem mètodes de primer anunci, de discipulat, però ens mancava una escola que fos evangelitzadora. Partint d'aquesta necessitat i recerca, es va descobrir l'Escola d'Evangelització Sant Andreu. El gener del 2014, el fundador, el Sr. Pepe Prado, venia a Solsona per presentar-la i instaurar-la a la nostra diòcesi.

A Solsona hem estat molt viatgers sempre en recerca, diverses vegades hem viatjat a Londres, a l'església de la Holy Trinity Brompton,

on, on van néixer els sopars Alpha. Aquesta església, organitza cada any la Leadership Conference, un congrés on referents mundials en el camp missioner exposen les seves ponències. Allà, vam conèixer el capellà catòlic James Mallon, del Canadà, el qual és conegut pel seu llibre *Una renovación divina*. Després de conèixer Mallon, vam llegir i treballar el seu llibre, això ens va permetre trobar una peça molt important: tenir una visió i una estratègia pastoral concreta. D'aquesta manera, el novembre del 2017, es va presentar la nova «visió diocesana», que complementava el Pla Pastoral: «Una nova organització diocesana al servei d'unes comunitats parroquials evangelitzadores.»

Aquesta declaració ha guiat la vida diocesana dels últims anys: creació de l'equip de visió diocesana; reorganització territorial que ha donat pas a les unitats pastorals parroquials; nomenament de laïques per a tasques de coordinació diocesana; declaració de visió i plans d'acció de la majoria de les delegacions; reorganització del Seminari major; creació de la comissió d'acompanyament integral de les parròquies; l'acompanyament pastoral de mossens, treballadors apostòlics i laics amb responsabilitats...

Al bisbat de Solsona se'ns coneix per tenir una «acollida i espiritualitat» pròpies, les quals són obra principal de l'Esperit Sant. Certament, però, en aquest treball generós i profund de l'Esperit, una peça clau, com a mestre i pastor, ha estat el bisbe Xavier. És difícil de definir-ho ja que s'ha de viure; té una aroma de tendresa, d'acollida sincera, d'entrega incondicional, de l'abraçada sincera al germà que pateix, de la generositat en l'acompanyament, del pastor amb olor d'ovella, del pare que afluixa el pas per caminar al costat del fill o la filla que no pot seguir el camí, té l'aroma... del qui el Senyor crida i ungeix per fer-lo pastor segons el seu cor.

Tot el llegat pastoral i espiritual del bisbe Xavier no es pot obviar, no es pot destruir ni eclipsar amb quatre titulars. Ha quedat com a testimoni d'un gran pastor que ha intentat viure fidel al seu ministeri. Tinguem una mirada de fe i d'esperança contemplant com Déu mira el seu fill estimat Xavier.

Podeu llegir la versió extensa de l'article a catalunyacristiana.cat

Un nou curs de Vida Creixent

Tot i que és una mica difícil, ens hem d'unir una altra vegada i tornar a començar.

XAVIER MORETÓ

Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

Com sempre, en tornar de vacances, tornem a començar les activitats a les parròquies. Vida Creixent, també. Tanmateix, el nostre començament és una mica més difícil. Com tots sabem, encara estem patint els efectes de la pandèmia i això ho notem especialment a les reunions del nostre moviment en particular i, en general, en totes les reunions. El fet que inicialment l'afectació fos major en les persones grans ens pesa i, malgrat que gairebé ja tothom estigui vacunat —molts amb la segona dosi—, encara hi ha molta prevenció i, diguem-ho clar, una certa por. Per tant, ens costarà una mica dir el «sant tornem-hi» i que la gent vingui, però ho hem de fer. Ara ja podem fer reunions de més de deu persones, tot i que amb mascareta.

Pel que fa a organització, ja hem fet les reunions pertinents, tant a nivell diocesà com interdiocesà, i tenim les piles «carregades», amb renovació de càrrecs inclosa. Fins i tot, ja hem pensat d'anar a Montserrat com fèiem abans de la pandèmia!

Vida Creixent és un moviment que val molt la pena. Cal recordar que és un moviment laical, portat i constituït per laics, tot i que acompanyat per consiliaris, normalment mossens. En conseqüència, també té una gran actualitat ara que par-

lem tant de donar un paper més important als laics dins l'Església.

Ens hem d'unir un altre cop i tornar a començar. Ve a ser una mica com renéixer de les cendres. Entre tots ho aconseguirem.

Animem-nos i tornem-hi!

Estima els altres com a tu mateix

PERE CANALETA I ARGEMÍ

President interdiocesà

Ja no sols ens costa estimar els altres, fins i tot, ens costa respectar-los. Molts són els camins per arribar al Mestre. Costa fer el meu camí i respectar el camí que fa el meu veí. Tots dos arribarem al Pare si estimem i respectem els altres. Jesús, el Mestre, ho tenia clar: «Estima Déu amb tot el teu cor i als altres com a tu mateix.»

Jesús ens diu que no és possible estimar Déu i viure oblidant la gent que pateix i a qui Déu estima tant. A Vida Creixent, no tenim un espai sagrat on ens podem entendre a soles amb Déu, d'esquena als altres. Un amor a Déu que oblida els seus fills i filles és una gran mentida.

A Vida Creixent aprenem a quedar-nos en allò que és essencial i amb el que és important: estimar Déu amb totes les forces i estimar els altres com ens estimem a nosaltres mateixos.

Tot recordant el metge Josep Domingo Mas

Enguany fa cent anys que va néixer l'il·lustre metge Josep Domingo Mas (1921-2004). Com a homenatge, la seva localitat natal, Tàrraga, li ha dedicat una plaça que porta el seu nom, inaugurada el 24 de setembre. Amb motiu de l'efemèride, Tàrraga ha organitzat una sèrie d'activitats: l'exposició *Josep Domingo Mas (1921-2004). Un metge targarí a recordar*, una audició de sardanes amb la Cobla Tàrraga, un col·loqui i un record a la seva figura a la missa de la Mercè.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

YVONNE GRILEY
«Promoure la llibertat religiosa i de consciència és un deure i un gran repte on cal afavorir la convivència, la integració social, la prevenció de la intolerància»

Presentada la Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència de Catalunya

Creure en llibertat

«Volem vetllar perquè no hi hagi discriminació per motius religiosos. Volem visibilitzar les minories religioses i veure quines són les seves necessitats.» Així presentava la directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, Míriam Díez, la nova Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència de la Direcció General d'Afers Religiosos i la Universitat Ramon Llull, constituïda a partir del mateix Observatori.

Com explicava Díez als mitjans de comunicació, «volem ser un espai de recerca interdisciplinari. Volem estudiar i analitzar la llibertat religiosa a Catalunya i traslladar-la a la ciutadania». I aquest objectiu es treballa a partir de dos eixos: comunicació i internacionalització. I afegia: «La recollida de dades és essencial i la difusió és vital.»

El treball d'aquesta Càtedra inclou tres àmbits: llibertat religiosa i de consciència, el fet religiós a Catalunya i la difusió, comunicació i accés a les dades obertes.

La Càtedra està treballant en un informe bianual (2020-2021) sobre la llibertat religiosa i de consciència que analitza el grau de reconeixement, protecció i compliment d'aquest dret humà.

De cara als propers mesos, diferents activitats centraran l'atenció de la Càtedra: un congrés internacional

sobre llibertat religiosa i de consciència (2 i 3 de juny del 2022); un mapa interactiu; premis per promoure la recerca i l'interès envers la temàtica entre els estudiants; formació en verificació de dades per a periodistes en temes de llibertat religiosa, i participació en congressos i conferències internacionals.

De la seva banda, la directora general d'Afers Religiosos del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Yvonne Griley, en la presentació als periodistes, assenyalava que «la voluntat del Govern és la de garantir que totes les persones que viuen a Catalunya puguin exercir el dret a la llibertat religiosa i de pensament».

En un context de pluralitat religiosa creixent, Griley reconeixia que «promoure la llibertat religiosa i de consciència és un deure i un gran repte on cal afavorir la convivència, la integració social, la prevenció de la intolerància...».

Segons la directora general d'Afers Religiosos, la Càtedra «ens aporta coneixement a l'Administració sobre l'exercici d'aquest dret a Catalunya; diagnòstic i recomanacions per dissenyar línies i afinar les que ja es desenvolupen; impuls a la divulgació i formació d'investigadors; obrir finestres per donar a conèixer les bones pràctiques...».

Agustí Codinach

P. Giovanni Scalese, director de la missió de l'Església al país de l'Àsia central

«La nostra sortida de l'Afganistan ha estat un veritable miracle»

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada

El pare Giovanni Scalese és sacerdot barnabita (orde dels Clergues Regulars de Sant Pau) i superior de la missió catòlica *sui iuris* a l'Afganistan. Recentment, ha compartit el seu testimoni, després de la seva sortida del país amb un grup de religioses Missioneres de la Caritat, amb orfes ajudats per elles i diverses famílies que treballaven amb els missioners.

En conversa amb la fundació pontificia Ajuda a l'Església Necessitada (ACN), el sacerdot italià reconeixia que es trobava bé, malgrat haver hagut d'abandonar el país a la força, «la nostra sortida de l'Afganistan ha estat un veritable miracle. L'endemà de marxar va ser quan es va produir l'explosió del atentat a l'aeroport de Kabul. Si no haguéssim sortit aquell dia potser no hauríem pogut marxar».

Segons l'Informe Llibertat Religiosa al Món 2021, a l'Afganistan es calculava que hi havia uns 200 catòlics, la majoria membres d'ambaixades i treballadors d'oenagés. Altres organismes internacionals afirmen que hi ha més de 10.000 cristians afganesos, tots ells viuen la fe amagats perquè s'enfronten a les amenaces i, fins i tot, l'assassinat. Ja abans de la presa

de poder dels talibans, la conversió a una altra religió fora de l'islam era penada amb la mort.

«En aquest moment, l'única ajuda que es pot donar és la pregària. El diumenge 29 d'agost passat, el papa Francesc va fer una crida a la pregària i al dejuni per l'Afganistan. Crec que això és una gran ajuda, encara que sembli el contrari. Jo mateix he pogut experimentar personalment que la pregària unànime de l'Església és molt eficaç», assegura el pare Scalese, que explica que gairebé totes les persones de la comunitat catòlica de l'Afganistan van poder sortir del país i que els pocs que queden no corren cap perill.

La tradició recull que l'apòstol Tomàs va passar per l'actual Afganistan en el seu viatge evangelitzador cap a l'Índia. Si hi va haver una primera presència cristiana al territori als primers segles del cristianisme, aquesta va ser eliminada per l'avanç de l'islam i els nombrosos imperis que van controlar la regió com els perses, seljúcides i otomans.

L'Afganistan va declarar la seva independència del Regne Unit el 1919. A partir d'aquest any, l'Església catòlica va començar la seva nova presència al país centreamericà. El nou rei Amanullah, per complaure els diplomàtics occidentals presents en aquest país i que demanaven assistència religiosa catòlica, es va posar en contacte en primer lloc amb el govern italià i després amb la Santa Seu. El monarca va permetre la construcció el 1921 de l'única església del país, confiada pel papa Pius XI als missioners barnabites el 1932.

L'Afganistan ja era un dels països en els quals s'atacava més la llibertat religiosa, però amb l'èxit de l'ofensiva talibana i la seva ràpida expansió es predeia un futur negre per a aquest dret fonamental, per la qual cosa el pare Scalese recorda les paraules del Papa per pregar per la pau i la convivència.

GIOVANNI SCALESE
«Jo mateix he pogut experimentar personalment que la pregària unànime de l'Església és molt eficaç»

El P. Scalese ha hagut d'abandonar l'Afganistan a la força.

SIGNES D'AVUI

Noruega 8.400 – Moçambic 1

LLUÍS SERRA LLANSANA
lserrall@gmail.com

El titular no apunta a cap resultat esportiu entre dues seleccions, de ves a saber quina modalitat. Oriol Mitjà, al seu llibre autobiogràfic *A cor obert*, exposa la seva passió per la investigació en medicina, especialment en les malalties tropicals relacionades amb la pobresa, amb la seva preocupació pels menys afavorits. Afirmar que «el factor més determinant en la diferència d'esperança de vida són les enormes desigualtats econòmiques». Indica un exemple: «Si comparem la despesa dels governs en salut i medicaments per regions, veurem que a Noruega hi dediquen 8.400 dòlars per persona i any, mentre que a Moçambic la inversió és de tan sols un dòlar.» L'esperança de vida a Noruega arriba, segons dades del 2020, als 83,30 anys, mentre que

a Moçambic, amb dades del 2018, arriba a 60,16.

Una diferència de més de 23 anys a favor de Noruega. S'explica per la distància abismal de despeses en salut i medecines. Els habitants de Moçambic no tenen menys ganes de viure que els noruecs ni tenen menys talent. Es tracta d'una qüestió d'oportunitats.

Tots els arguments en un debat per justificar aquestes diferències es desplomen quan anem al punt de partida de cada persona. Qui ha nascut a Noruega es pot apuntar algun mèrit? Cap. Com tampoc és cul-

pable de la situació qui hagi nascut a Moçambic. Oriol Mitjà diria que és qüestió de sort. Néixer és un regal, és un do, és una gràcia, és el nostre punt de partida. Els que se n'han vist més beneficiats tenen una responsabilitat afegida: compartir la seva situació amb els menys afavorits. La dinàmica del do és aquesta: convertir els dons que he rebut en dons per als altres. Clama al cel que alguns governants de països rics incentivin la vacunació donant 100 dòlars als que s'hi resisteixen per reticències emocionals, per actituds negacionistes o per impulsos paranoics, mentre que milions de persones als països pobres no poden rebre ni una dosi.

Sentiment de superioritat? Cap. Realisme, humilitat, compromís, fraternitat. Tots tenim la mateixa dignitat.

Cal convertir els dons que hem rebut en dons per als altres

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

FINESTRA A LA VIDA

Només havia canviat de lloc

Era una figura que formava part del conjunt conegut del nostre barri. Me'l trobava sovint —gairebé cada dia— fent sempre la mateixa demanda: «Si us plau, per comprar-me un pollastre.» Ignoro si era el seu únic aliment o, el més probable, la seva manera característica de formular la frase de captaire conegut del nostre barri. Tots l'estimàvem, malgrat que algunes dones del barri, quan em veien donar-li unes monedes, em renyaven amb la típica frase: «Que no veu que s'ho gasta a les maquinetes?», cosa que tots sabíem.

També eren típiques les seves abraçades, de les quals fugia molta gent perquè el seu cos no veia

l'aigua i el sabó gaire sovint.

De cop i volta va desaparèixer. Ningú sabia on havia anat a parar aquell amic captaire que —ja dic— formava part del paisatge del nostre carrer. Sabíem que el seu pare, amb el qual encara vivia a causa de la seva disminució psíquica, s'havia mudat de barri, però ell continuava recorrent cada dia el nostre carrer on arribava caminant des de l'altra punta de la ciutat. Fins que va deixar de venir. Potser és que ja no ho necessita —pensava jo. Però també patia imaginant que li hagués passat alguna cosa.

Fa uns dies me'l vaig trobar en un barri allunyat del nostre. Quan ens vam veure, tots dos vam tenir

una gran alegria. Mai m'hauria imaginat que m'alegrés de veure algú fent de captaire. I és que l'amistat passa per damunt de totes les condicions. Continuava demanant per comprar-se un pollastre i m'imaginava que gastant les almoines a les maquinetes, però amb la característica bonhomia dels «innocents».

L'amistat passa per sobre de totes les condicions

«El Barça ha d'ajudar la societat a recuperar valors com la gratitud i la humilitat»

Rafael Yuste, vicepresident primer i responsable de l'àrea esportiva del FC Barcelona

Rafael Yuste, vicepresident primer i responsable de l'àrea esportiva del FC Barcelona, no és gaire partidari de concedir entrevistes. De fet, aquesta és la primera d'ençà que la junta de Joan Laporta va guanyar les eleccions, el 7 de març. A la biografia que en publica la pàgina web del club, llegim que va néixer l'any 1962 a Barcelona, que és el soci número 9.977, empresari i consultor especialitzat en comerç internacional, i que ja va ser director del Barça, també amb Laporta, entre el 2005 i el 2008. El que no hi llegim és que està casat i és pare de dos fills, de 22 i 19 anys, que és feligrès i lector de la parròquia de Sant Oleguer, al barri del Fort Pienc de Barcelona, que s'emociona quan recorda la gesta d'haver aconseguit estampar la «marca» Unicef a la samarreta del Barça, i que per a ell el més fonamental és ser bona persona.

Què significa per a vostè el Barça i la consigna «Més que un club»?

El Barça és una part de la meua vida, significa sentiment, una forma d'entendre Catalunya i també signi-

Rafa Yuste, a les oficines del club.

«A la Masia intentem transmetre talent esportiu però sobretot els valors que ha de tenir tota persona»

«Abans de pensar en Leo Messi, havíem de pensar en el club, que està en una situació no delicada, sinó traumàtica»

fica família, perquè el sentiment el porto dels avis i els pares, i ara el traslado als meus fills. «Més que un club» no és una divisa que es digui per quedar bé, sinó que representa els valors socials i identitaris vinculats al país, i amb el fet de ser un club multiesportiu —a part del futbol, tenim bàsquet, handbol i hoquei, i atletisme entre les seccions no professionals.

On queden els valors quan veiem els diners desorbitats que mou el futbol (sous, comissions, drets televisius...)? Com es pot revertir aquesta situació?

Ho volem recuperar des de la Masia, on treballem amb esportistes molt joves, tant nois com noies (el 7 de setembre vam inaugurar l'espai dedicat al futbol femení); i on els intentem transmetre talent esportiu però sobretot els valors que ha de tenir tota persona: respecte, companyonia, educació, estima pel club i la ciutat... Són valors que cal ensenyar-los des de ben petits.

De vegades, però, és l'embolcall que envolta els jugadors el que contribueix a aquesta per-

versió.

És especialment complicat per als jugadors. Forbes va situar el Barça com el club més valuós del món, amb 160.000 socis i 400 milions de fans arreu del món. En una societat que viu tantes fatalitats, es fa difícil d'entendre que els esportistes estiguin tan ben pagats, però és que gràcies a ells generem molts ingressos i proporcionem llocs de feina per a moltes famílies.

S'ha tingut prou en compte l'acompanyament humà dels esportistes?

Cal insistir-hi, i cal dir que ho estem fent d'ençà que hem tornat a entrar al Barça. Procurem que els futbolistes se sentin més ben acompanyats i que tinguin un escalf humà que he trobat que a molts els faltava. El futbolista està acompanyat dels agents, dels representants, dels advocats i de les seves famílies; al seu voltant es mouen molts interessos, i és molt difícil que aconseguixi aïllar-se i pensar només en el futbol.

Com ha viscut aquest estiu, marcat per l'adeu de Leo Messi?

Amb un patiment emocional important. El fet que Leo Messi no continuï és un cop emocional dur i sobretot una pèrdua esportiva molt important. Estem parlant d'un futbolista que portava vint anys amb nosaltres, ja que va començar amb 13 anys en les categories inferiors. Però abans de pensar en el Leo, havíem de pensar en el club, que està en una situació no delicada, sinó traumàtica, i això no ens permetia fer front a moltes de les coses que el jugador volia. D'altra banda, no hem pogut fixar perquè no hem tingut *fairplay*, cosa que ens ha ocasionat unes tensions molt grans amb la Lliga de Futbol. Ara el que cal és confiar molt en els joves i en els jugadors que tenim.

La relació d'afecte amb Messi ha quedat tocada?

La relació va quedar tocada perquè estem parlant d'emocions. Quan vam arribar, pensàvem que el Leo podria continuar, però en tenir l'auditoria oficial, que d'aquí a uns dies farem pública, vam veure que la situació del club era terrible. Calia rebaixar les despeses al límit de les possibilitats, i això passava per la despesa més important que té el Barça, que és la massa salarial

«He vist com el Barça guanyava tots els títols, però el millor va ser aconseguir que Unicef en fos el patrocinador principal»

«La connexió amb Déu, amb la Transcendència, m'ajuda a mantenir la serenitat en moments difícils»

esportiva, totalment desfermada. Tot plegat enmig d'una època marcada pel coronavirus, que ha perjudicat moltíssim l'economia del club.

Li agradaria que Messi un dia tornés al club?

Sempre hi tindrà les portes obertes.

Quins són els eixos de la recuperació econòmica?

Tenim un pla per revertir la situació. Passa per renegociar el deute, que és de gairebé 1.500 milions d'euros; uns números que haurien portat qualsevol empresa a tancar. Per què no tanquem? Doncs, perquè és un club viu, pertany als socis, i estem segurs que tornarem a generar il·lusió no tan sols entre els socis, sinó també en els espònsors, en buscar noves vies d'ingressos... D'aquí a ben poc la gent veurà les primeres mostres del treball duríssim que està fent l'àrea de negocis. Les televisions en són part importantíssima, però sobretot ho són el fet que la gent torni a l'estadi o al Museu del Barça, que és dels més visitats de Catalunya.

@German Parga / FC Barcelona

El 7 de setembre es va inaugurar l'espai de la Masia dedicat al futbol femení.

Quines són les línies vermelles que el Barça no traspasarà per aconseguir recursos?

Una línia vermella que no traspasarem mai és la de posar el club en perill i que deixi d'estar en mans dels socis; que els socis no en siguin els propietaris. Hi ha molts clubs que són societats anònimes. Lluitarem perquè això no passi mai.

Les jugadores han entrat a la Masia, però encara queda molt camí cap a la plena igualtat. Quins passos cal fer?

El primer pas és normalitzar la igualtat entre homes i dones en el conjunt de la societat. En el terreny esportiu, cal dotar les noies dels mateixos elements que han tingut els nois, començant per la formació de la Masia. A partir d'aquí, les noies aniran creixent dins de la família barcelonista. Aquesta ha estat una temporada formidable, amb el triplet aconseguit, i fa que siguin

un referent per a les nenes. També hem vist com s'ha desfermat una il·lusió tremenda que fa que molta gent vingui al MiniEstadi per veure-les jugar. Ara bé, si comparem la situació des del punt de vista econòmic i salarial, certament encara hi ha camí per recórrer, perquè encara no tenen el mateix impacte televisiu, ni d'espònsors, dels equips masculins.

És amic de Joan Laporta des dels 6 anys, quan estudiaven al col·legi Maristes La Immaculada. Com el convenç de sumar-se al seu projecte per al Barça?

Vaig entrar a la directiva, a l'àrea social, quan Joan Laporta em va dir que s'estava rumiant de posar per primera vegada un espònsor a la samarreta del Barça. Vam parlar de les necessitats dels infants i d'Unicef. Vaig ser una de les persones que va viatjar a Nova York, a la seu de les Nacions Unides, per ajudar en aquest projecte que ha estat el millor que he fet dins del Barça. He vist com el Barça guanyava tots els títols, però el millor va ser aconseguir que Unicef en fos el patrocinador principal. Més endavant, ja vaig passar a l'àrea del futbol formatiu, i després com a vicepresident esportiu amb el Pep Guardiola.

De fet, que Pep Guardiola arribés d'entrenador al primer equip també va ser mèrit seu.

Vaig ser una de les persones que més va pressionar perquè el Pep Guardiola fos entrenador del primer equip del Barça, moltíssim. Coneixia el Pep de quan era entrenador de tercera divisió. Vam passar tota una temporada amunt i avall amb l'autocar, menjant entrepans, i vam establir una relació molt maca. En el moment en què calia buscar un substitut per a Frank Rijkaard, es va parlar de la possibilitat de fitxar José Mourinho, un bon tècnic però que no representa els valors del Barça. Johan Cruyff, en pau descansi, també va donar suport a l'elecció de Guardiola.

La seva feina com a directiu al Barça era el que s'esperava?

Ser directiu del Barça porta moltes il·lusions, alegries i un orgull enorme, però també és veritat que hi ha molta pressió. T'examines cada cap de setmana. Els socis volem guanyar sempre i la paciència no és un dels nostres principals atributs.

A més, ho fem d'una forma gratuïta, cosa que de vegades no s'entén, però és perquè estimem el club des de ben petits. Cal dir que és tot un orgull haver entrat a la Junta.

Quina voldria que fos la seva empremta personal al club, també des de la seva convicció cristiana?

Ajudar els esportistes a ser millors persones. També buscar millorar el que vam fer amb Unicef. Això m'agradaria molt perquè penso que el Barça ha d'ajudar la societat a recuperar valors com l'estima, la sinceritat, la gratitud, el perdó i la humilitat. Quan soc al camp, amb els jugadors, em sento un privilegiat, i no deixo de pensar en la gent que s'ho passa malament.

Com comença el seu compromís amb la parròquia de Sant Oleguer, al barri del Fort Pienc de Barcelona?

De petit anava a missa amb els pares, però ho feia per obligació. De gran vaig deixar d'anar-hi, fins que un dia, caminant pel barri, fa uns quinze anys, vaig obrir la porta de la parròquia i l'aleshores rector em va dir: «No te'n vagis, que aquí falta gent.» Certament, no hi havia gent a l'església, i això que començava la missa, i m'hi vaig quedar. Va ser una connexió amb Déu, amb la Transcendència, que no sabia definir, però que m'ajuda a mantenir la serenitat en moments difícils. Aleshores, vaig començar a anar regularment a missa i en un moment donat em van convidar a llegir les lectures. Valoro molt el fet de poder llegir la Paraula de Déu als feligresos i sentir que la transmeto amb tota l'emoció.

Les persones amb qui treballa, tant en l'àmbit professional com esportiu, el defineixen com una bona persona. L'hi agrada?

Sí, i m'agrada que es vegi que per triomfar no cal ser una mala persona. Sempre intento ajudar en el que puc. Si una persona té un mal moment, m'hi apropo, hi converso, la intento animar, perquè també és el que m'agrada que em facin a mi. Sempre procuro fer equip i intento esvair les tensions que es puguin generar.

Què és el que més el rebel·la de l'entorn del futbol?

La hipocresia, perquè n'hi ha molta, i més quan t'envolten tants interessos.

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

El manament nou

Benvolguts i benvolgudes, l'evangelista Joan ens regala unes paraules de Jesús de primera magnitud, interpretades per ell mateix com el «manament nou» que engloba, sintetitza i perfecciona l'aliança de Déu amb Israel. Diu Jesús: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 13,34). L'amor de Jesús és posat com a model i imatge perfectes de l'amor humà. I aquest seu amor no es pot separar del do de si mateix, perquè la seva màxima expressió s'esdevé en el misteri de la creu, on —des de la lliure decisió personal— aquell que estima ho dona tot. Per això és molt important que tot batejat creixi i s'eduqui en l'amor de donació. Per tant, no seríem imitadors del Crist si deixéssim escapar les oportunitats de donar-nos als altres i visquéssim tancats en el nostre món egoista o autosuficient. L'amor autèntic sempre porta el segell de la donació i el servei, en clar seguiment del Mestre, «que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida» (Mc 10,45).

Però el manament nou té encara

un altre matís, el de la reciprocitat, i la gràcia de la vida eclesial rau precisament en ella. Sempre trobarem homes i dones generosos, disposats a donar-ho tot, i aquest és ja un preciós testimoniatge de la grandesa humana. Però Jesús demana un pas més als seus seguidors: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Per tal que el Regne de Déu esdevingui instaurat i actualitzat necessita l'acompliment d'aquestes paraules. Es tracta de quelcom imprescindible, perquè la reciprocitat profunda de l'amor és la imatge i el testimoniatge més verídic de la relació intratrinitària, on el Pare expressa l'amor d'absoluta predilecció pel Fill i el Fill, la confiança plena i decisiva, fins a l'obediència més extrema, en el Pare. De fet, l'ésser humà és un ésser relacional, que es coneix a si mateix des de la mirada de l'altre, i l'altre en minúscules i en majúscules. La reciprocitat és sempre interpersonal i es fonamenta en el joc mutu de donació i acolliment, de servei i agraïment. I aquesta

dimensió interpersonal esdevé comunitària quan tot batejat està disposat i preparat a estimar i deixar-se estimar, en una circularitat perenne que provoca la joia més profunda i la pau més desitjada.

Potser ens cal ser més conscients de la importància del manament nou en les nostres parròquies i comunitats cristianes, i ajudar-nos mútuament a viure'l. No hi ha cap carisma ni cap ministeri que el pugui anteposar. Per això ja deia sant Pau: «Si jo parlés els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, seria com una esquilla sorollosa o un címbal estrident [...]. Si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes, però no estimés, no seria res. Si repartís tots els meus béns als pobres, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau i tingués així un motiu de glòria, però no estimés, de res no em serviria» (1Co 13,1-3). Ara que comencem un nou curs a les nostres parròquies i comunitats, tinguem ben present aquest «manament nou» de Jesús i siguem coherents amb ell.

Ben vostre.

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Dels «altres» a un sol «nosaltres»

Pot semblar molt difícil, però cal ser valents i traçar un nou camí. «L'individualisme —diu el papa Francesc— no ens fa pas més lliures, més iguals, més germans. La suma dels interessos individuals no és capaç de generar un món millor per a tota la humanitat. Ni tan sols pot preservar-nos de tants mals que cada vegada esdevenen més globals. Però l'individualisme radical és el virus més difícil de vèncer. Enganya» (FT 105). Fixem-nos en el que fa i diu Jesús quan els seus deixebles li demanen que els ensenyi una pregària. Els diu que el primer que han de fer és dirigir-se a Déu no des de la individualitat, sinó des de la solidaritat i els exhorta a dir «nostre». És l'expressió sincera d'un cor que compta amb els «altres» per convertir-los en un «nosaltres».

Aquest és el plantejament per a una jornada dedicada al migrant i al refugiat. El que pretén és indicar un horitzó clar per al nostre camí en aquest món i fer-lo envers un «nosaltres» cada vegada més gran. Com

reaccionem davant de qualsevol atropellament humà? L'altre dia, veient el telenotícies, em va trasbalsar contemplar la filera de migrants emmanillats pel sol fet d'haver arribat en pastera a les nostres costes. Quina és la nostra sensibilitat humana enfront d'una greu realitat que es troba a l'origen d'aquest drama? No podem restar-hi passius...

«El preu més elevat el paguen els qui més fàcilment poden convertir-se en els altres: els estrangers, els migrants, els marginats, que habiten les perifèries existencials» —diu Francesc en el missatge d'enguany. Ens ha de moure la convicció de pertànyer a una Església més catòlica, és a dir, més universal, juntament amb el goig de viure en un món cada vegada més inclusiu, enriquit per la diversitat i les relacions interculturals. Tots estam dins el mateix vaixell i som companys d'un mateix viatge, en una casa comuna, feta de germans i germanes. No oblidem les paraules de Jesús: «Era foraster, i em vau acollir» (Mt 25,35). És contundent. No necessiten interpretació.

COMENTARI DE LA PARAULA

Qui us doni de beure un vas d'aigua en el meu nom, no perdrà la seva recompensa

GLÒRIA MONÉS

Llegim avui la continuació de la perícopa que vam encetar diumenge passat. Jesús acaba de donar als Dotze una lliçó magistral. El personatge representatiu a qui l'apòstol Joan fa referència en la seva rèplica a Jesús, «hem vist cert individu que en el teu nom expulsava dimonis», no és altre que «el petit criat» que Jesús va fer seure a taula al seu costat per alligonar els Dotze que havien estat discutint entre ells pel camí qui seria el més important. Segons la versió del Còdex Beza, els Dotze han intentat impedir a aquest individu que alliberés altres persones expulsant dimonis perquè, segons ells, «no segueix en companyia de nosaltres», és a dir, perquè no és un dels nostres. Jesús els retreu el seu particularisme i ho raona: «Qui no està contra vosaltres, està a favor vostre», sense implicar-s'hi ell en aquesta dita, com fa el text usual: «Qui no està contra nosaltres, està a favor nostre.» Jesús empra en primer lloc el terme portent, expressió del poder diví, com l'únic llenguatge que aquells

podien entendre: «No hi ha ningú que faci un portent en el meu nom i pugui en breu parlar malament de mi.» Seguidament, però, posa un exemple a l'abast de tothom: «Qui us doni de beure un vas d'aigua en el meu nom perquè sou del Messies, us asseguro que no perdrà la seva recompensa.» A continuació, adverteix seriosament els Dotze de l'escàndol que estan provocant entre els creients senzills amb les seves aspiracions de poder: «I qui sigui motiu d'escàndol per a un d'aquests petits que tenen fe, més li valdria que li cenyissin una mola de molí sobre el coll i fos llançat al mar.» Per això els havia posat com a model «el petit criat» que servia a taula, fent-lo seure al seu costat, un d'aquests petits que tenen fe. Finalment, subratlla la gravetat de l'escàndol repetint tres vegades, a manera d'un mantra, el càstig a què s'exposen: ser llançat a la gehenna, on hi ha el foc inextingible, on el seu cuc no mor i el foc no s'apaga.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Per què el Nou Testament es va escriure en grec?

L'arribada d'Alexandre Magne al poder va canviar la fisonomia del llevant mediterrani. La seva expansió militar va anar acompanyada de l'expansió cultural hel·lènica, la insígnia de la qual era la llengua grega. El grec es va estendre per tots els territoris passant a ser la llengua de l'administració, el comerç i la cultura dominant i, finalment, la llengua franca. D'aquest canvi, el poble d'Israel no en va restar al marge, especialment entre els jueus que vivien a la diàspora. La traducció de la Bíblia al grec, la Septuaginta, és fruit d'aquest canvi en el marc internacional, una traducció afavorida pel faraó Ptolemeu II i per la comunitat d'Alexandria. Els llibres deuterocanònics, escrits en grec, són també fruit d'aquesta època de canvis. Aquesta obertura no va ser gaire ben rebuda pels jueus de Jerusalem: diàleg i xoc se situen sobre la taula.

Després de l'impacte de la passió, mort i resurrecció de Jesús, el seu missatge es comença a transmetre oralment, sent tradició viva. A mesura que els seus seguidors augmentaven, la narració de paraules i fets es converteix en essencial. L'organització de les primeres comunitats va oferir el paraigua idoni per posar-los per escrit, i van començar a circular els primers textos, col·leccions de sentències de Jesús. Tot i que Jesús parlava en arameu, com es dedueix dels arameïsmes presents als evangelis, dominava l'hebreu, i sembla que podia conèixer una mica el grec, el seu missatge ens ha arribat a través d'aquesta darrera llengua. No es pot perdre de vista que la Bona Nova de la Salvació no tan sols era per als jueus, sinó que el seu missatge està obert al món, i l'interès era i és precisament donar-lo a conèixer.

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XXVI de durant l'any

Lectura primera

Nm 11,25-29

*Estàs gelós per mi?
Tant de bo que tot el poble del Senyor
tingués el do de profecia*

Lectura del llibre dels Nombres:

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dona seny als ignorants.

*R. Els preceptes del Senyor
omplen el cor de goig.*

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són
ben presos,
tots són justíssims. *R.*

El servent vostre està prompte
a guardar-los atent; però, qui s'adona de les
pròpies errades?
Disculpeu el que em passa
inadvertit. *R.*

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull,
que no s'apoderi de mi;
així seré irrepreensible,
i net d'una gran culpa. *R.*

Lectura segona

Jm 5,1-6

Les vostres riqueses s'han podrit

Lectura de la carta de sant Jaume:

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engrixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

Al·leluia

Jn 17,17ba

*La vostra paraula és veritat, Senyor:
consagreu-nos en la veritat.*

Evangelí

Mc 9,38-43.45.47-48

*Qui no és contra nosaltres és amb
nosaltres.
Si la teva mà et fa caure en pecat,
talla-te-la.*

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui venen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra

nosaltres és amb nosaltres. Tot-hom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiressin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

Setembre

26. DIUMENGE

Diumenge XXVI de durant l'any, Verd. Lectures: Nombres 11,25-29 / Salm 18 / Jaume 5,1-6 / Marc 9,38-43.45.47-48

SANTORAL: Cosme i Damià, mr.; Justina, vg. i mr.; Nil, ab.

27. DILLUNS

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Zacaries 8,1-8 / Salm 101 / Lluc 9,46-50

SANTORAL: Adolf i Joan, mr.; Caius, b.

28. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Zacaries 8,20-23 / Salm 86 / Lluc 9,51-56. O bé: *Sant Venceslau* (ML), Vermell; *Sant Llorenç Ruiz* (ML), Vermell. Lleida: *beat Francesc Castelló i Aleu* (ML), Vermell.

SANTORAL: Eustoqui, vg. i mr.; Simó Rojas, prev.

29. DIMECRES

Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 / Joan 1,47-51

SANTORAL: Fratern, b.; Gudèlia.

30. DIJOUS

Sant Jeroni (MO), Blanc. Lectures: Nehemies 8,1-4a.5-6.7b-12 / Salm 18 / Lluc 10,1-12

SANTORAL: Sofia, viuda.

Octubre

1. DIVENDRES

Santa Teresa de l'Infant Jesús (MO), Blanc. Lectures: Baruc 1,15-11 / Salm 78 / Lluc 10,13-16

SANTORAL: Remigi, b.

2. DISSABTE

Sants Àngels de la Guarda (MO), Blanc. Lectures: Baruc 4,5-12.27-29 / Salm 68 / Mateu 18,1-5.10. Lleida: *Mare de Déu de l'Acadèmia* (S), Blanc.

SANTORAL: beat Berenguer de Peralta, b.; Sadurní, erm.

El Sant 29 SETEMBRE

Sant Miquel

La fe cristiana afirma l'existència de criatures espirituals, els àngels, que són considerats sants. Es troben al servei de Déu i, entre altres funcions, transmeten els missatges divins als homes i lluiten contra les forces del mal. El més conegut de tots ells, juntament amb Gabriel i Rafael, és sant Miquel.

L'arcàngel sant Miquel surt esmentat per primera vegada ja a l'Antic Testament, concretament al llibre del profeta Daniel, on apareix com a protector del poble d'Israel. Al Nou Testament el trobem sobretot al llibre de l'Apocalipsi com a cap dels exèrcits celestials que combaten contra Satanàs i el seu estol d'àngels caiguts. Pel seu paper primordial en aquesta batalla a la fi dels temps, també se li atribueix el paper de pesar les ànimes dels difunts i veure així si, segons les seves accions, han d'anar al cel o a l'infern. La devoció a sant Miquel està molt estesa des d'antic per tota l'Església, tant a Orient com a Occident. Hi ha dedicats a ell nombrosos santuaris i esglésies per tot Europa i apareix molt representat en la pintura i escultura religiosa.

Exèquies versus canonització

EMILI VILLEGAS ARTACHO
Delegat diocesà de Pastoral
Sacramental i Litúrgia d'Urgell
mossenemili@gmail.com

Potser és perquè ha començat el curs acadèmic a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i que acabo de començar l'assignatura que vaig heretar del meu antecessor, Mn. Francesc-Xavier Parés, les exèquies cristianes; o bé, perquè és el fruit de la meua experiència pastoral durant els darrers mesos, que avui em sento convidat a reflexionar en veu alta sobre aquesta celebració de l'Església. El cas és que darrerament experimento un trencament notable entre el sentit que el ritual actual vol expressar i allò que miren de cercar algunes famílies quan s'adrecen a les nostres comunitats.

Primer de tot, crec que cal recordar que les exèquies cristianes no són una canonització del difunt. Ben al contrari, com a comunitat de creients, ens apleguem per implorar la misericòrdia de Déu perquè vulgui acollir-lo en el seu regne. És evident que del ritual es desprenen una gran fe i una gran esperança en la resurrecció que serveixen de consol en uns moments tan difícils per a la família.

Per això, els mossens hem de tenir cura de les nostres paraules en les monicions i sobretot en el moment de l'homilia. Però també han de vigilar els familiars que tan sovint surten per dedicar unes paraules i, que amb tota la bona intenció del món, proclamen les lloances o les virtuts del difunt fins al punt de fer-lo accedir als altars. Amb les exèquies, l'Església no proclama

un sant.

També cal tenir en compte que el ritu d'exèquies en concret, i cap celebració litúrgica en general, no és un bufet lliure on cadascú pugui decidir els elements que li semblin més escassos. La proliferació d'exèquies civils està fent que moltes famílies es pensin que poden introduir qualsevol element que els sembli oportú.

En aquest sentit, entrem en un mercat de varietats que ofereix un ventall ben ample: des de deixar anar un colom blanc fins a la cançó més apreciada pel difunt, cançó que no té cap connotació litúrgica, òbviament. Precisament, les exèquies civils necessiten aquest pica-pica d'elements culturals i religiosos conseqüents de no gaudir d'una tradició consolidada i venerable com és la nostra.

És evident que no podem oblidar que vivim en les societats dels drets i de les llibertats. Potser existeix un àmbit íntim en el qual puguin tenir cabuda tots aquests elements per més insospitats que siguin. Ara bé, dins de l'Església i en la realització de la celebració litúrgica, a la comunitat cristiana li pertoca expressar la confessió de la seva fe en la resurrecció de Crist sense oïr a interessos individuals, sentimentals o, fins i tot, estètics.

Entre tots haurem de tenir cura d'aquests símptomes que amenacen de desdibuixar el veritable sentit de la celebració de les exèquies cristianes.

Agrupació llerdenca de Pessebristes

Diorama del Naixement amb Santa Maria del Mar al fons.

Donació de l'obra del pessebrista Anton Martí al santuari de Sant Ramon (i II)

REDACCIÓ

Joan Baeza, president dels pessebristes de Sant Feliu de Llobregat, va voler subratllar que Anton Martí havia estat un mestre per a tots ells.

Per la seva banda, Ramon Albornà, en el que era, de fet, el seu primer acte públic com a president de la Federació Catalana de Pessebristes, li va agrair la seva incansable dedicació al pessebrisme.

Així mateix, va donar les gràcies a la comunitat de Mercedaris de Sant Ramon per la seva predisposició a acollir l'obra d'Anton Martí. «La vostra generositat —va afirmar— ajuda a posar en valor el pessebrisme i a preservar-lo com a patrimoni de la nostra cultura popular.»

Un emocionat Anton Martí va prendre també la paraula. Va dir que, per a ell, era un dia molt feliç, només marcat per la tristesa de no tenir al seu costat la seva esposa, Teresa, traspassada fa un any, i per a la qual va tenir un record afectuós. «Ella m'ajudava molt a fer els pessebres, amb les cortinetes, les flors i altres detalls, però sobretot amb la seva companyia», va comentar.

L'alcalde de Sant Ramon, Aleix Bochaca, va agrair al veterà pesse-

brista la cessió dels seus diorames al santuari i va assegurar que, des de l'ajuntament del municipi, es faria difusió de l'exposició.

La cloenda de l'acte va anar a càrrec del superior de la comunitat de Mercedaris, el P. Francisco Marín. Va destacar el fet que Anton Martí hagi volgut lliurar la seva obra pessebrista en mans d'una comunitat religiosa.

També hi va intervenir el P. Joaquim Millán, bon pessebrista. Des del primer moment, va posar-se al capdavant de les gestions perquè el santuari pogués acollir la mostra, la qual va qualificar com una benedicció. «Això és una cosa molt gran!», va exclamar.

Tot seguit, els nombrosos assistents a l'acte, encapçalats pel mateix Anton Martí, a qui acompanyava la seva família, es van dirigir fins a l'indret de l'exposició, on el pessebrista va tallar la cinta inaugural. Després de la benedicció, que va fer el superior de la comunitat, tothom va poder contemplar, i alhora admirar, per primera vegada el conjunt dels trenta-tres diorames. La paraula més escoltada i repetida va ser: impressionant!

Trenta-tres són els diorames que constitueixen l'exposició

Postals des d'Andalusia

Educació: 10 errors dels pares

Vivim els primers compassos del nou curs acadèmic, l'ampli camp de la formació i de l'educació. Entre els meus retalls de premsa apareix aquest angle difícil dels errors dels pares, del qual ens parlaven, al diari *La Vanguardia*, Javier Urra, Victoria Gómez i Fernando Díez. Ha passat el temps sobre les seves paraules, però mantenen la força de les seves reflexions. Val la pena recordar aquests «errors».

Primer, la manca d'unitat de criteri entre els pares i, en general, entre les figures d'autoritat. És un dels grans llasts per educar.

Segon, sobreprotegir els fills. La sobreprotecció provoca inseguretats i incapacitat per afrontar les dificultats.

Tercer, insultar o injuriar amb frases feridores.

Quart, manca de continuïtat. Els experts adverteixen d'un error habitual dels pares, deixar-se endur pel seu estat d'ànim a l'hora d'educar.

Cinquè, posar sancions desproporcionades, oferir promeses inabastables.

Sisè, prometre i no complir.

Setè, comparar entre germans. Tots els pares saben que cada fill és diferent i, amb tot, a l'hora d'educar-los, no sempre els tracten de forma diferent. Cada fill requereix una educació diferent.

Vuitè, el fet de no posar límits, caient en la incoherència.

Novè, no quedar-se en ser «només amics dels fills». Els psicòlegs adverteixen que els pares són la figura d'autoritat per als fills.

Desè, mals exemples. Desbaraten tot allò que és bo!

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Pels fruits d'aquesta nova etapa

Benvolgut Mn. Miquel Ramón, nou director de *Catalunya Cristiana*, acabo de llegir al *Full Dominical* l'entrevista que li fan sobre el seu nomenament i el volia felicitar i encoratjar en aquesta tasca tan interessant i important.

En aquests últims anys he escrit a algun dels col·laboradors per donar-los la meua opinió sobre els seus articles. També, en diverses ocasions, m'han publicat alguna carta al director. Ja fa temps que el papa Francesc va dir als vellets que no ens deixéssim emmudir per les circumstàncies, i al document on proclama la Festa dels Avis per Santa Anna i Sant Joaquim ens diu que «la nostra vocació, a la nostra edat, és la de custodiar les arrels i transmetre la fe als joves...», «no importa l'edat que tinguis perquè no ens podem retirar d'anunciar l'Evangeli, de la tasca de transmetre les tradicions als nets...»

Sempre m'ha agradat escriure i fer reflexions sobre la Cultura i l'Educació integral de les persones. Per això he valorat molt les seves paraules sobre la necessitat d'informació però més encara de formació.

Agraïxo la seva dedicació, per endavant, i pregaré pels fruits d'aquesta nova etapa.

Molt cordialment,

M. ANTÒNIA GARCÍA MARTÍNEZ
Barcelona

Mare de Déu del Roser

Vull fer ressò d'alabança a la Mare de Déu del Roser en la festa de Santa Maria de la Victòria, instituïda pel papa Pius V després de la victòria obtinguda a Lepant contra la flota turca el 7 d'octubre del 1572, i que s'havia fet obligatòria per les Confraternitats del Sant Rosari l'any 1573.

Es va escollir la devoció del Rosari perquè feia present Maria en la vida quotidiana de molts cristians. En tenim un exemple quan el papa Francesc va clausurar, aquest mes de maig passat, la Marató del Rosari on es resava perquè finalitzés la pandèmia, pels malalts, pels difunts i pels seus familiars. A aquesta pregària s'hi van unir milions de persones d'arreu del món. Animant, així, a seguir resant el Rosari per totes aquestes intencions.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

L'educació concertada

No és sobrer que la ministra d'Educació, Pilar Alegria, reconegui el paper que l'educació concertada té en el nostre sistema educatiu, i, encara menys, que ho digui a l'inici del curs escolar. Però, també hauria de reconèixer públicament les conseqüències beneficioses que el sistema de la concertada té tant per als pressupostos de l'Estat i autonòmics com per al desenvolupament constitucional de la llibertat educativa. Cal esperar, per tant, que la nova ministra, en el seu primer curs, actuï en conseqüència.

Si la concertada té un paper clau en el sistema, s'hauria de convertir en un interlocutor insalvable en el procés de desenvolupament d'una llei que va tirar endavant sense la consulta i sense el consens de pares i patronals educatives. Per més que Podem, soci al Govern de Pedro Sánchez, insisteixi que l'educació ha de ser pública, les declaracions de la ministra, si no són només un cant de sirena, han de ser benvingudes. Especialment en aquests moments.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Alarma social davant de l'augment desorbitat del preu de la llum

El luxe de posar una rentadora

MAC
Barcelona

El preu de la llum ha assolit darrerament màxims històrics. Aquest augment del cost de la llum ha provocat alarma social. Mentre cada cop més persones (famílies sense recursos, gent gran amb pensions molt baixes...) amb prou feines poden arribar a final de mes, els beneficis de les multinacionals elèctriques augmenten vertiginosament.

«És evident que l'augment del preu de l'electricitat ens afecta a tots, però molt especialment a les persones i famílies més vulnerables. L'accés als subministraments bàsics d'electricitat (igual que els subministraments d'aigua i gas) són serveis essencials bàsics», afirma Sonia Lacalle, responsable de l'Assessoria Jurídica Social i d'Acompanyament en Dret de Càritas diocesana de Barcelona.

«Tots tenim interioritzat —explica Lacalle— que qualsevol persona que tingui un problema de salut té dret a anar a un hospital i rebre el tractament adequat amb independència del seu nivell econòmic. Però no ho percebem igual en matèria d'habitatge ni d'accés als subministraments bàsics, als quals, tal com està regulat actualment, només poden accedir els que els poden pagar, i es deixa un gran gruix de la població malvivint, en condicions deplorables perquè no hi poden accedir.»

Pujada abusiva

Des del Govern central, ja s'ha admès que aquest any 2021 el rebut de la llum augmentarà un 25% respecte del rebut del 2020; això suposa l'augment d'una mitjana de 644 euros. «Si analitzem aquest augment en relació amb la capacitat econòmica de les persones i famílies que acompanyem des de Càritas diocesana de Barcelona, l'anàlisi és senzilla. Aquestes persones i famílies no podran fer front al pagament o, si ho fan, hauran

de renunciar a altres necessitats bàsiques», constata Sonia Lacalle.

«La gran majoria de persones ateses per Càritas diocesana de Barcelona —informa l'advocada— es troben en una situació de precarietat laboral. Tres de cada cinc persones es troben en situació d'atur o amb una feina precària dins del mercat informal; el 21,2% de les llars ateses no compten amb cap ingrés i tot i que el 66% de les llars tenen algun dels seus membres treballant, el fet cert és que una bona part treballa dins del mercat informal.»

I afegeix que, «a més, el 25,3% de les llars acompanyades per Càritas tenen tots els seus membres sense treballar, ni formalment ni en el mercat informal. Els ingressos mitjans de les llars on hi ha menors es limiten a 735 euros mensuals; quan es tracta d'una família monomarental amb menors, els ingressos es redueixen a 577 euros mensuals. I

SONIA LACALLE
«El subministrament elèctric és vital per poder viure amb dignitat»

si parlem de llars d'origen migrant, els ingressos mitjans són de 658 euros mensuals».

«Per tant, aquest augment de mitjana de 644 euros anual en el pagament de la factura de la llum equival aproximadament als ingressos d'un mes d'una de les famílies ateses per Càritas diocesana de Barcelona», revela Lacalle.

Pobresa energètica

La pobresa energètica —concepte creat per la investigadora Brenda Boardman, catedràtica d'Oxford, a començaments dels anys noranta— és la dificultat de fer front al pagament del subministrament elèctric. «La pobresa energètica és una combinació de tres factors: ingressos baixos, preus de l'energia domèstica en augment i deficient nivell d'eficiència energètica dels habitatges, factors que es donen en la gran

majoria de les persones i famílies que atenem», expressa la responsable de l'Assessoria Jurídica Social i d'Acompanyament en Dret de Càritas diocesana de Barcelona.

Com afecta aquesta pujada desorbitada del preu de l'electricitat en la vida de les famílies? «Hi ha famílies que ens han manifestat que estan cuinant un cop al dia per no gastar electricitat amb la vitroceràmica o que han canviat els seus hàbits de vida segons la nova tarifa elèctrica, posant menys rentadores o anant-se'n a dormir abans per estalviar el consum de llum», posa en relleu Sonia Lacalle.

Un altre element associat a l'augment del preu de l'electricitat és la dificultat d'accedir a internet i als mitjans telemàtics. «Un factor d'exclusió més que pateixen les persones més vulnerables.»

Drets ciutadans

Pel que fa a les iniciatives posades en marxa per tal d'ajudar els col·lectius desafavorits, Lacalle comenta el següent: «Des de Càritas diocesana de Barcelona informem a les persones ateses dels drets que tenen en relació amb l'accés als subministraments bàsics. En aquest sentit, a Catalunya, des de l'any 2015, va entrar en vigor la "Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica", que prohibeix el tall de subministrament a persones en situació de vulnerabilitat

residencial.»

«També informem i ajudem a tramitar el bo social elèctric, una rebaixa en la factura de la llum, però que no arriba a ser un mecanisme al qual es puguin acollir totes les famílies que acompanyem, ja que moltes d'elles, tot i estar en un pis de lloguer, no són titulars del punt de subministrament, per la qual cosa no és un instrument útil per lluitar contra les situacions de pobresa energètica», manifesta l'advocada. I indica que «a més, realitzem accions de denúncia i incidència».

«Cal entendre que el subministrament elèctric és vital per poder viure amb dignitat. Per tant, entenem que hem de superar la consideració de la persona com a simple client d'una empresa subministradora en pro de la consideració de la persona com a titular d'un dret subjectiu a l'electricitat a un preu assequible i dins d'uns paràmetres de consum bàsics i essencials», ressalta Sonia Lacalle.

Segons ella, «la pobresa energètica no és un tema estacional, sinó que els que la pateixen, la pateixen tot l'any. Patir pobresa energètica té moltes cares i conseqüències inevitables a llarg termini». «L'augment del preu de l'electricitat —assegura— està creant una societat de dues velocitats, on cada vegada estan més separades les classes més privilegiades de les que malviuen i veuen limitades les seves possibilitats de lluitar per un futur més just.»

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte
de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Ignasi Ricart, un home bo

QUIQUE FERNÁNDEZ
Coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica

Darrer d'aquell somriure de nen hi havia un home bo. I tal com diu Jesús: «L'home bo treu coses bones del seu bon tresor» (Mt 12,35).

L'home bo amb somriure de nen era el pare Ignasi Ricart, claretà i prevere, mort el 15 de setembre passat a l'edat de 73 anys. I el tresor que l'Ignasi va trobar i va treballar va ser la Paraula de Déu, de la qual no va parar de «treure» coses bones.

És incomptable tota la seva tasca docent, editorial i pastoral, com som incomptables tots els que n'hem estat beneficiats al llarg d'aquests anys. Només puc, per tant, esbossar-ne alguna cosa.

Llicenciat en Sagrada Escripura pel Pontifici Institut Bíblic de Roma, va ser professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'ISCREB i del CEP. Molts alumnes, d'entre ells molts sacerdots, el van tenir de professor de grec; membre de l'Associació Bíblica de Catalunya, participant assidu a les Jornades de l'ABCat a Vic, col·laborador en l'edició de la BCI; membre del Departament d'Animació Bíblica de la Pastoral del CEP; director literari de Llibreria Claret i responsable del projecte de la Bíblia infantil *La Bíblia. Un poble a l'escolta de Déu*; col·laborador del setmanari *Catalunya Cristiana* en la secció «Consultori bíblic»; col·laborador des de la seva fundació a l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona, participant i aportant saviesa en jornades bíbliques, recessos, *lectios*, presentacions de llibres...

L'Ignasi mai no tenia un «no». Per això la seva tasca pastoral era molt rica en diversitat de dedicació. És més, el seu coneixement de diferents idiomes el portava a oferir-se en el que calgués. Celebrava a la parròquia de Sant Albert Magne de la comunitat alemanya a Barce-

lona; en moltes ocasions traduïa a diferents llengües fullets per a la pastoral de turisme a santuaris; era un entusiasta del moviment ecumènic i, sobretot, contínuament celebrava batejos i matrimonis que li sol·licitaven personalment tantíssims amics que tant l'apreciaven en la seva senzillesa, humilitat i amabilitat.

No voldria acabar sense tres dades enormement significatives: l'Ignasi sempre parlava bé de tothom. Tothom sempre parlava molt bé de l'Ignasi. I, sobretot, l'Ignasi sempre parlava de Déu. A tothom, perquè com bé indica el títol d'un dels seus llibres, *Déu té més d'un nom*.

L'Ignasi mai no tenia un «no» per resposta. Per això la seva tasca pastoral era molt rica en diversitat de dedicació

Agustí Codinach

29

EL DIÀLEG és un ingredient essencial en la vida matrimonial i familiar

En aquest capítol quart de la seva exhortació apostòlica sobre el matrimoni i la família, Francesc no podia oblidar que, també en la llar familiar, cal que el diàleg sigui una opció preferent, perquè comporta un estil de vida totalment necessari.

«El diàleg és una forma privilegiada i indispensable de viure, expressar i fomentar l'amor en la vida matrimonial i familiar. Però això només pot ser fruit d'un llarg i esforçat aprenentatge.

Els homes i les dones, els adults i els joves tenen maneres diferents de comunicar-se; usen llenguatges diferents i es comporten de formes diferents. La nostra manera de preguntar, la forma de respondre, el to utilitzat, els moments escollits i molts factors més, condicionen la comunicació. A tots ens cal desenvolupar algunes actituds que són expressió d'amor i que fan possible un diàleg autèntic» (AL 136).

Però no n'hi ha prou d'acceptar cegament que el diàleg és un valor cada dia més rellevant, sempre i arreu; i, no cal dir-ho, de manera preeminent entre els cònjuges. Els consells que Francesc dona a cadascun d'ells són summament pràctics i vàlids en moltes altres circumstàncies. Sense embuts:

— «Dedica temps al diàleg, però que sigui un temps de qualitat. És a dir, et cal estar preparat per escoltar amb paciència i atenció tot el que l'altra persona vulgui comunicar-te. Necessites domini personal i no parlar fins que arribi el moment oportú. [...]

Sovint un dels cònjuges no necessita una solució als seus problemes, sinó simplement ser escoltat, saber que algú coneix la seva situació, la seva desil·lusió, la seva por, la seva ira, la seva esperança, els seus somnis» (AL 137).

— «Acostuma't a donar importància real a l'altre cònjuge. Això significa valorar-lo i reconèixer el seu dret a existir, a pensar a la seva manera i a ser feliç. Mai no has de restar importància al que ell o ella pensin, encara que tu necessitis expressar el teu propi punt de vista. [...]

Ens cal ser capaços de reconèixer la veritat de l'altre, el valor de les preocupacions més profundes i el rerefons del que vol comunicar, encara que sigui amb un punt d'agressivitat» (AL 138).

— «Mantingues una mentalitat oberta. No et recloguis en les teves pròpies idees i opinions, i procura estar disposat a canviar-les o desenvolupar-les. La combinació de diverses maneres de pensar pot conduir a una síntesi que enriqueixi tots dos.

La unitat a la qual hem d'aspirar no és uniformitat, sinó 'unitat en la diversitat', o 'diversitat reconciliada'. La comunió fraterna s'enriqueix amb el respecte i la valoració de les diferències en un ventall de perspectives que afavoreix el bé comú. Cal que ens alliberem del sentiment que tots hem de pensar de la mateixa manera.

També necessitem astúcia per no donar la imatge d'un immobilisme que pugui interferir en el procés de diàleg. [...]

Moltes discussions no ho són per qüestions importants. Sovint es tracta de coses petites, poc transcendents. El que altera els ànims és la manera de dir les coses o l'actitud que adoptem en el diàleg» (AL 139).

— «Mostra afecte i interès per l'altre cònjuge. L'amor supera les pitjors barres. Quan estimem una altra persona o quan ens sentim estimats per ella, aconseguim entendre el que ens vol comunicar.

Imaginar que l'altre cònjuge és una mena de 'rival' és un signe de feblesa, i ens cal superar-ho. És molt important fonamentar la pròpia posició en opcions sòlides, conviccions o valors, i no en l'afany de guanyar una discussió o en el fet que ens donin la raó» (AL 140).

La recomanació final no pot ser menyspreada: tan sols poden dialogar aquells que tenen quelcom que valgui la pena comunicar; i tan sols poden comunicar els qui llegeixen, reflexionen, pregunten i estan oberts a l'entorn social i cultural.

«Finalment, reconeguem que, perquè un diàleg valgui la pena, cal tenir alguna cosa a comunicar, que serà expressió d'una riquesa interior que s'alimenta de la lectura, la reflexió personal, la pregària i l'obertura al món que ens envolta.

Si no ho fem així, les converses es tornen avorrides i trivials. Quan cap dels dos cònjuges no es cultiva ni es relaciona amb altres persones, la vida familiar esdevé insulsa, i el diàleg s'empobreix» (AL 141).

- El diàleg requereix un aprenentatge que es prolonga al llarg de tota la vida. També en la vida familiar. Ho creus així?
- Dels quatre consells que el papa Francesc ha donat als cònjuges, quin és el més important? Quin és el més necessari en la nostra llar familiar?

Abans del 2030 volen haver plantat 3.000 milions d'arbres.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

A Europa es vol plantar arbres contra el canvi climàtic

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Avui us puc comunicar una bona notícia. La Unió Europea (UE) ha decidit prendre partit en el tema urgent de combatre el canvi climàtic en un aspecte molt important: la plantació d'arbres. S'ha proposat un pla veritablement ambiciós: abans del 2030 haver plantat 3.000 milions d'arbres. És aquesta una contribució molt natural per solucionar el conflicte que s'està sofrint amb l'excés de diòxid de carboni (CO₂) i la manca d'oxigen.

Ho ha exposat, com a projecte realitzable, Tim McPhie, que és el portaveu belga de la UE per a l'Acció Climàtica i Energia. Aquests arbres, diu, reuniran una sèrie de requisits per garantir que arrelin i contribueixin de la millor manera a l'objectiu proposat. S'haurà de fer plantant l'arbre correcte al lloc correcte, i sempre procurant que s'hi posin els que siguin més aptes per netejar l'aire. Això requerirà, a més, ampliar les regions forestals, que ara ocupen tan sols el 3% de la superfície d'Europa, segons dades comunitàries, i el projecte faria que aquestes regions arribessin a omplir un 30% del continent europeu.

El pla proposat, emmarcat en el Pacte Verd Europeu, va ser oficialment adoptat a la reunió mantinguda a finals de juliol passat per la Comissió Europea, que ha dit que es pretén «contribuir a una reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle d'almenys un 55% d'aquí al 2030 i aconseguir la neutralitat climàtica el 2050 a la UE».

Això, és clar, exigirà la col·laboració de propietaris de terres que no necessàriament són forestals i, per tant, caldrà fer una crida a la cooperació de tothom.

No cal dir com ens alegrem de dit projecte, però no podem amagar la nostra reserva a creure que tot es porti a terme tal com s'ha previst. Només podem dir: que Déu ho faci!

TRADICIONS REMEIERES

El poncem i les seves propietats

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

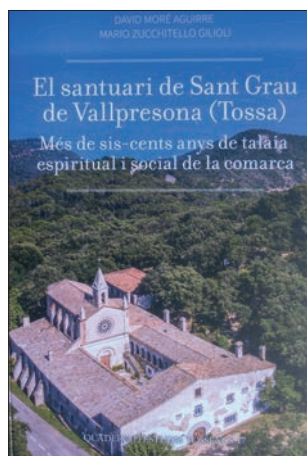
El poncem és la fruita del ponce-mer (llat., *Citrus medica*; cast., *cidro* o *cidral*) que els antics religiosos descriviren com un «arbre sempre vert, de fullas y flors semblants a las del llimoner, y de fruyt semblant a la llimona y comunament major». El poncem és una fruita molt apta per ser confitada i per usar-la, també, en la terapèutica popular. D'aquestes utilitats remeieres se'n féu ressò Sebastián de Covarrubias en el seu *Tesoro de la lengua castellana*, publicat a Madrid l'any 1611: «*La cidra trújose de Media, y así la llamaron los latinos medica arbor, y la fruta cedromelos, de donde en nuestro vulgar llamamos cidro al árbol y cidra a su fruta. Diéronle los griegos este nombre, porque así la fruta del cidro como sus hojas tienen la olor del cedro. Tiene virtud contra veneno. Este árbol tiene juntamente un fruto maduro, otro verde y otro en flor. Es de perpetuo verdor, de mucha fragancia y de hermosa vista. Hácense de la cidra diversas conservas*» (p. 308); conserves com ara la cidrada, elaborada amb la fruita del ponce-mer agre i usada mèdicament com a antiescorbútic i, àdhuc, com a remei contra la pesta, mentre que el citronat és la deliciosa confitura

catalana de poncem.

El ponce-mer és un arbre que li agrada enormement de ser plantat en llocs arrecerats, principalment en el litoral mediterrani. En la tradició remeiera rural i conventual l'escorça del poncem s'ha usat per endolcir i aromatitzar les pocions i beuratges de mal prendre i, també, per afinar el gust de les receptes massa amargues. En la tradició culinària de la Catalunya del Barroc foren molt celebrats els «canyelons de poncem» i els confits de poncem. Des d'aquestes ratlles us convido a fer el gustós tortell de poncem, segons les indicacions aportades pel prestigiós cuiner regi Martínez Montiño en el seu *Arte de cocina*, on hi recull la recepta per fer «*una torta de cidra verde. Tomarás una cidra, o dos, que pesen cuatro libras, y las rallarás toda la carne con la cáscara y que cueza tres o cuatro hervores [...] tendrás una libra de azúcar en punto bien subido y echa dentro la cidra rallada bien exprimida del agua, échale canela y haz tu torta con dos hojas debajo y encima un tejadillo*». D'ací a quinze dies, si Déu vol, us parlaré sobre les propietats remeieres del boix i del galzeran. Com sempre, us saludo a tots amb Pau i Bé.

El poncem és una fruita molt apta per ser confitada i per usar-la en la terapèutica popular.

**DAVID MORÉ AGUIRRE
MARIO ZUCCHITELLO GILIOLI**

El santuari de Sant Grau de Vallpresona (Tossa)
Centre d'Estudis Tossencs, 2021, 707 pàg.

Sis-cents anys d'història (o més) és el que documenta aquest llibre. S'hi estudia la vida del sant francès, la veneració en terres catalanes, la fundació de l'ermita, els ermitans i preveres, les relíquies, els goigs, l'adquisició pert part de l'ajuntament, el paratge i l'entorn de l'ermita, el turisme, etc. (Ramon Ribera)

JOSÉ IGNACIO GONZÁLEZ FAUS

Convivencia
Imperativo urgente para hoy
San Pablo, 2021, 445 pàg.

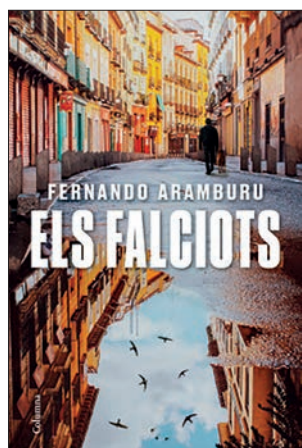
En aquest llibre l'autor es pregunta què és el que ens impedeix conivire. I per trobar-hi una resposta repassa, amb la seva habitual finor intel·lectual, les qüestions més candents dels últims anys al voltant de l'Església, la societat, la política i l'economia, sempre des d'una mirada cristiana.

PILARÍN BAYÉS

1.000 motius per viure
laGalera, 2021, 192 pàg.

Amb els seus personatges, la Pilarín Bayés té el cor robat a petits i grans. Ara, en fer 80 anys, ens regala aquest recorregut per mil experiències, emocions i records de la seva vida. Amb el seu traç inconfusible, fa l'agraïment més sentit a totes les persones que l'han acompanyada en la seva prolífica trajectòria.

FERNANDO ARAMBURU

Els falciots
Columna, 2021, 702 pàg.

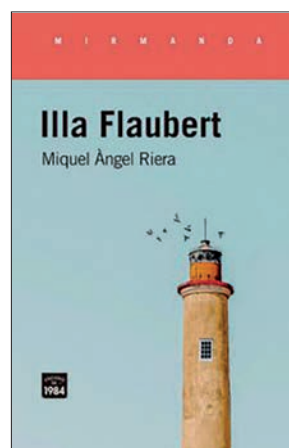
En Toni, un professor d'institut enfadat amb el món, decideix posar fi a la seva vida. Ha escollit una data: al cap d'un any. Fins aleshores cada nit redactarà una crònica personal dura però també tendra i humorística. Hi apareixeran, disseccionats amb un bisturi implacable, els seus pares, un germà, la seva exdona i el seu problemàtic fill, entre altres.

AMELIA DE DIOS ROMERO

Os vigila
Roca Editorial, 2021, 253 pàg.

L'Olivia torna a la casa de Ciberu, a les muntanyes asturianes, un any després de l'accident que va acabar amb la vida de Guillermo, el seu marit, i del qual encara no s'ha recuperat. Des que hi va arribar, cada nit creu sentir la seva veu que l'adverteix que surti d'allà perquè hi ha algú que la vigila per fer-li mal. Novel·la guanyadora del premi Mont Marçal 2021.

MIQUEL ÀNGEL RIERA

Illa Flaubert
Edicions de 1984, 2021, 224 pàg.

Narra la història d'un professor de literatura que, colpit per la mort de la seva mare, decideix refugiar-se en el far d'una illa abandonada a la recerca de si mateix. Guardonada amb diferents premis, l'editorial recupera aquesta obra amb la voluntat d'estimular la lectura d'aquest gran escriptor, l'any que en fa vint-i-cinc de la seva mort.

CRÍTICA DE CINEMA

MERCÈ LAJARA

Doctora en Bioètica i professora de Biologia

Una crítica intel·ligent i divertida

És difícil que algú no conegui la multipremiada *WALL-E* de l'any 2008. Va aconseguir l'Oscar al millor llargmetratge d'animació, estant nominada a cinc categories més. Va obtenir molts més premis en aquesta línia. I, realment, s'ho mereix. Sempre serà un film de referència no només pels seus valors ecològics, sinó també com a crítica intel·ligent i divertida de la societat consumista en la qual vivim. Per què la recordem avui, tretze anys després? El motiu és la celebració de la iniciativa ecumènica «Temps de la Creació». Aquesta celebració s'inicia el 1989 quan el patriarca ecumènic Dimitrios I va proclamar el dia 1 de setembre com a Dia de la Creació. El 2001 altres grans Esglésies Europees Cristianes van assumir-la i el 2005 el papa Francesc va fer-ho per a l'Església catòlica. Cada any s'inicia l'1 de setembre i acaba el 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, patró de l'ecologia.

WALL-E és un solitari robot que fa 700 anys que recull la brutícia que van deixar els humans quan van marxar de la Terra perquè s'havia tornat inhabitable. La seva rutina es veu alterada per l'arribada d'un altre robot d'última generació que té com a missió rastrejar possibles signes de vida a la Terra: EVA. Aquesta primera part de la pel·lícula és especialment

bella. Es veu com *WALL-E* va descobrir els «tresors de la civilització humana» sota el seu particular prisma. La relació amb EVA esdevé una mostra del que és la tendresa i la cura de l'altre. Junts, de manera accidental, viatjaran a la nau on s'han refugiat les persones que han fugit del desastre ecològic generat al Planeta. Aquí la cinta canvia de ritme, s'accelera progressivament. Hi ha signes que es pot tornar a la Terra, però certs interessos intentaran que això no sigui possible. EVA i *WALL-E* són els abanderats que lluitaran per fer-ho realitat. En aquesta segona part hi ha una crítica molt visual i potent del consumisme i del fosc rerefons de la publicitat, així com de les conseqüències sobre els éssers humans. Es mostrarà com fosques motivacions intenten adormir les consciències humanes proposant ídols terrenals. El robot que governa la nau, una picada d'ullet a *Odissea 2001*, intenta convèncer el capità que si tornen a la Terra no sobreviuran i ell respon enèrgicament: «Però... jo no vull sobreviure, vull VIURE!»

És un gran film per treballar les problemàtiques mediambientals i les seves causes. I també per celebrar el «Temps de la Creació» amb el lema: «Una casa per a tothom? Renovant l'Oikos de Déu.»

AMB BON HUMOR

WALL-E

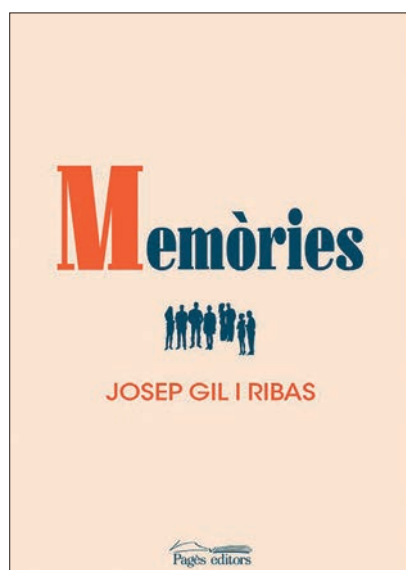
DIRECTOR: Andrew Stanton
 GUIÓ: Andrew Stanton,
 Jim Reardon
 MÚSICA: Thomas Newman
 Animació. Ciència-ficció
 Estats Units
 103 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

Un relat íntim i sincer

JOSEP GIL I RIBAS

Memòries

Pagès Editors, 2021, 187 pàg.

Qui més qui menys tenim capellans amics que ens han influït en les nostres vides i maneres d'evolucionar els nostres pensaments i criteris.

Sense conèixer personalment el mossèn autor d'aquestes breus memòries, he de dir que la seva lectura m'ha recordat molts mossens amics que he vist reflectits al llibre i crec que molts d'ells signarien les reflexions i experiències del llibre.

El text inclou un decàleg de l'amic filòsof Pere Lluís Font que acaba amb la coda: «Per descomptat, crec dins l'Església, per l'Església i malgrat l'Església.»

Aquestes confessions o declaracions comporten que juntament amb el compromís joïós hi ha dificultats, patiment i, fins i tot, dubtes, malgrat que aquests siguin vençuts i els altres assumits, gràcies, no únicament a la fe, sinó també per un seny que l'autor mostra al llarg del seu relat íntim i sincer.

Molts lectors de *Catalunya Cristiana* us trobareu reflectits en aquestes *Memòries*, sobretot els mossens d'edat avançada. Convé que els sacerdots més joves coneguin el pa s'hi dona, en la vida d'un mossèn, i que aquest exemple els esperoni, encara més, en la seva tasca de difusió de l'Evangeli per damunt de la seva titulació.

També, als més grans, ens servirà de memòria, i els nombrosos noms i fets que s'incorporen al llarg camí de Mn. Josep Gil i Ribas ens permetran veure que no anem, ni hem anat, sols en el nostre pelegrinatge dins l'Església a Catalunya i universalment.

Clarividència també en el capítol anomenat «Darrers esdeveniments», que ens fan notar la visió d'un mossèn nonagenari que, amb la seva experiència, ens pot ajudar a reflexionar i a saber on som.

RAUXA

Solsona

Estret i allargassat, el bisbat de Solsona s'esmuny com una falca entre les diòcesis veïnes. Dins seu s'agermanen indrets de paisatge, història, societat i parla que tenen ben poc veure. Però tant Castellar de N'Hug com Sidamon, tant Súria com Cervera pertanyen a Solsona i se'n senten. Diòcesi petita i no gaire poblada, només pot ser guaitada amb altivesa per qui es guiï pel cruel i estèril criteri de l'eficiència. Ara bé, com que l'Església es mira les coses amb uns altres ulls, per a ella la seu de Solsona no és menys important que la de Milà. Una i altra formen part de l'Església universal amb la mateixa dignitat.

Les notícies d'aquestes setmanes han d'entristir tothom qui tingui dos dits de front i una mica de cor. Els fidels de la diòcesi solsonina no es mereixen sortir a tots els mitjans de comunicació per uns fets com aquests; i encara es mereixen menys que, passada la més atroç actualitat, els mateixos que aprofitant les circumstàncies no han deixat de furgar a la nafra, tot d'una s'oblidin de la gent d'aquesta terra i els deixin amb la ferida oberta. Ara l'Església de Solsona espera un bon pastor. D'aquesta nova etapa el més important no és tant que les esglésies s'omplin o que hi hagi moltes vocacions al sacerdoci, sinó que la diòcesi visqui en pau i comunió fraterna, que tots els fidels se sentin veritablement germans, perquè això és el que són. Des d'ara els cristians de la diòcesi de Solsona han de saber que compten amb la pregària i el suport de la resta de cristians de Catalunya.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

INSTITUT SANT TOMÀS DE BALMESIANA

El **dimarts 28 de setembre**, a les 19.00, comencen els cursos *Suma de Teologia: fin último y felicidad del hombre* (Enrique Martínez); el **dimecres 29**, *Fundamentos del orden moral* (José Escandell), i el **dijous 30**, *La virtud de la religión según santo Tomás* (José M. Alsina). Inscripcions: istomas.org.

AULA MOUNIER

El **dimecres 29 de setembre**, a les 19.00, xerrada inaugural sobre la figura d'Arcadi Oliveres amb Albert Recio a la sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231).

SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 2 d'octubre**, a les 9.45, recés de silenci contemplatiu amb Glòria Andrés, Lúcia Roig i Esteve Fornaguera. Inscripcions: activitatspuelles@gmail.com.

CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA

El **dissabte 2 d'octubre**, a les 10.00, III Jornada de pregària, reflexió i propostes amb la ponència *Ecumenisme, diàleg, davant dels discursos de l'odi*. Inscripcions: tel. 654 326 335.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dijous del 7 d'octubre al 3 de febrer**, a les 9.30, seminari *Interpretació de l'evangeli de Marc avui* amb Xavier Alegre (cursos@fespi-nal.com).

Girona

SANT DANIEL

El **dissabte 2 d'octubre**, a les 11.00, visita guiada al monestir de Sant Daniel de Girona. Reserves: tel. 638 977 256.

Lleida

PASTORAL

El **dijous 30 de setembre**, a les 18.00, festa de l'enviament dels agents de pastoral a la catedral de Lleida. Presideix el bisbe Salvador Giménez.

Sant Feliu de Llobregat

BISBE TORRAS I BAGES

El **diumenge 26 de setembre**, d'11.00 a 13.00 i de 18.00 a 20.00, es pot visitar l'exposició de les obres d'art del Cercle artístic de Sant Lluç regalades al bisbe Torras i Bages i textos més coneguts a la rectoria de l'església romànica de Sant Valentí de les Cabanyes.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

Del **divendres 8 d'octubre al dimarts 12**, al santuari del Miracle, sessió sobre *Treballem la nostra interioritat amb «El senyor dels anells»* amb Alba Romanyà, Albert Soler, Antoni Pou i Arnau Vives. Més informació: tel. 649 465 814.

Tarragona

ECOLOGIA

El **dissabte 2 d'octubre**, a les 17.00, I Jornada d'Ecologia i Salut sota l'esperit de sant Francesc a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

Terrassa

CATALONIA SACRA

El **diumenge 3 d'octubre**, a les 12.00, visita guiada a la capella del Santíssim de Viladecavalls amb Núria Gil. Reserves: tel. 693 720 202.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana de l'1 al 3 d'octubre**, exercicis en la vida quotidiana amb Jaume Casassas, Alicia Guidonet i David Guindulain. Més informació: tel. 938 720 422.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Pere Canaleta, Pilar Casals, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Quique Fernández, Antonio Gil, Joan Guiteras, Mercè Lajara, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Victòria Molins, Glòria Monés, Xavier Moretó, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Leticia Soberón, Sebastià Taltavull, Teresa Valero, Josué Villalón, Emili Villegas, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Macià Grau (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

CARME MUNTÉ MARGALEF

L'Ajuntament de Barcelona, conjuntament amb la Fundació Ajuda i Esperança, van posar en marxa l'agost del 2020 el Telèfon de Prevenció del Suïcidi. És el 900 925 555, disponible les 24 hores del dia, els 365 dies de l'any. En aquest primer any de funcionament, s'han atès més de 4.000 trucades, tal com ens explica Sergi Garcia, coordinador del Servei.

Quina valoració fa d'aquest primer any de funcionament?

En fem una valoració molt positiva. Estem molt agraïts al Ajuntament de Barcelona perquè hagi apostat per un servei que és molt necessari i que ja existeix des de fa molts anys en altres països. Aquí hi havia un buit. És un servei d'atenció telefònica, immediata, per fer contenció emocional en una situació de crisi.

Més de 4.000 trucades ateses. Quin és el perfil majoritari de les persones que truquen?

Principalment són dones, d'entre 20 i 40 anys. És diferent del perfil de les persones que truquen al Telèfon de l'Esperança, l'altre servei de la Fundació Ajuda i Esperança, on el perfil de la persona usuària és d'edat més avançada, entre 40 i 60 anys.

Quines situacions s'atenen?

Atenem qualsevol trucada que tingui un contingut suïcida: des d'una persona que pensa al·levar-se la vida, fins a una situació de suïcidi imminent. Com més aviat atenguem la persona, més possibilitats hi haurà de reconduir-la. També atenem l'entorn: familiars i amics que ens truquen perquè una persona ha expressat la voluntat de posar fi a la seva vida; o bé perquè ja ho ha fet. En aquest cas, fem acompanyament emocional.

Com en el cas de Telèfon de l'Esperança, no hi ha límit temporal, oi?

Correcte, no tenim límit temporal. A més, els estudis demostren que, com més dura la conversa, menys risc hi ha que la persona acabi fent una temptativa. També és molt important que la persona que atén la trucada sigui percebuda com un amic disposat a ajudar de manera

Sergi Garcia, coordinador del Servei de Prevenció del Suïcidi de la Fundació Ajuda i Esperança

«Procurem que l'impuls de la vida acabi guanyant el de la mort»

incondicional. Permet generar un vincle més estret amb l'usuari, que farà que sigui més permeable a rebre l'ajuda d'un professional en salut mental. En aquest sentit, voldria agrair la feina dels voluntaris que destinen el seu temps a ajudar els altres, i que viuen situacions molt estressants i al límit.

Cal continuar apostant per aquest tipus de servei quant a recursos humans i materials?

No només és necessari, sinó que és imprescindible, perquè a causa de la pandèmia i dels seus efectes estan augmentant tots els factors que són elements de risc de suïcidi. Probablement, la persona que ens truca necessitarà una atenció professional continuada en el temps de manera presencial, però en el moment en què viu una situació d'angoixa que la sobrepassa, un dijous a les quatre de la matinada, el que necessita és algú que li pugui fer de contenció i que en garanteixi la seguretat, perquè no acabi en temptativa de suïcidi.

La trucada esdevé tot sovint un crit d'auxili?

Les persones que pensen a suïcidar-se viuen un debat intern entre morir per deixar de patir i continuar vivint. Nosaltres procurem declinar la balança cap al costat de la vida; que l'impuls de la vida acabi guanyant el de la mort. En la persona que ens truca sempre hi ha un component, més o menys conscient, de voler continuar vivint.

Com combineu l'anonimat amb el fet de poder respondre a una situació extrema?

D'acord amb els nostres protocols, tractem de comprometre la persona en el seu propi rescat en cas de situació de risc imminent. En última instància, ho fariem en contra fins i tot de la seva voluntat per tal d'evitar-ne la mort. Afortunadament, en la immensa majoria de les trucades l'orientador aconsegueix reconduir la situació de manera que la persona accepti rebre l'ajuda. En cas extrem activem els dispositius i alertem el Sistema d'Emergències Mèdiques.

www.40diasporlavidabcn.es

40 DÍAS POR LA VIDA[®]

BARCELONA

EL PRINCIPIO DEL FIN DEL ABORTO

del 22 de septiembre al 31 de octubre

Ven 1 hora a rezar y ayuda a salvar vidas!
elige tu hora entre las 8h y las 20h

Apúntate aquí: turnos de 1h
<https://40diasporlavidaaonline/>

Te esperamos delante de:

Clínica EMECE
Clínica DALMASES

Información:

barcelona40diasporlavidaa@gmail.com

Misa inicio campaña
20 septiembre, 20h
Parròquia Mare de Déu
de la Medalla Miraculosa

Misa mitad de campaña
12 octubre, 19h
Basílica de la Mercè

Misa fin de campaña
31 octubre, 22h
Iglesia Sant Vicenç de Sarrià
Más Adoración hasta las 6h